

KarawankenBote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 32.

Krainburg, den 26. April 1944.

4. Jahrgang

Stolna cerkev v Rouenu bombardirana

Nova mojstrovina zračnih gangsterjev — London: Porušenje je geslo časa

Pariz, 25. aprila. V noči na 19. april so Angliji izvršili terorističen napad na Rouen. Gangsterski letalci so po znanem vzorcu odvrgli bombe kar tjavdan na mesto in zadeli tudi stolno cerkev Notre Dame; znamenje Normandije je bilo težko poškodovano.

Ko se je Francija od 1940. leta po tednih najgloblje zmede in grozovite omamljenosti zopet znašla v urejenem življenju, je stala najprej začudena in zavzeta pred kar ne-pojmljivim dejstvom: nepoškodovanim veličanstvom svojih kulturnih spomenikov, ki se jim je bil panterjev korak pohoda na Zapadu neskončno previdno izognil kljub grozovitim, vse obsegačim bitkam. »Katedrale žive!« ta nadpis je dal takrat v Franciji najpomembnejši časopis »Illustration« celi vrsti slik, in veselje nad rešenimi dragocenostmi nenadomestljive vrednosti je izžvenelo v teh besedah natančno tako čutno kakor začudenje zaradi nepričakovane obzirnosti nemške oborožene sile. Izmed visoko kvišku molečih katedral pa je bila ena, katero reševanje je celo zaslepljenega francoskega šovinista prisilila do spoštovanja pred vede-njem nemških vojakov: stolna cerkev v Rouenu. Ko so bili segali zublji plamenov in uničenja že po tem krasnem spomeniku gotike, z njegovim 150 metrom visokim zvonikom in 25 dragocenimi kapelami, so bili nemški vojaki tisti, ki so sredi boja tvegali svoje življenje, da so rešili uničenja to kamenito sprčičevalo iz 13. stoletja.

Rouenska katedrala, ki si jo nekoč skrbno prizanesli tako močno razkričani nemški »barbari«, je sedaj postala žrtev britanske brezvestnosti. Ironija zgodovine je hotela, da je bivši zaveznik — ki so mu nepoučljivi še vedno naklonjeni — uničil ravno to zgradbo, pri kateri je bil sovražnik dokazal svoje neskončno spoštovanje do kulture. Toda bombe anglo-amerikanskih letalcev, ki so sedaj porušile to krasno zgradbo, niso padale po pomoti ali slučajno. V njih se dokumentira miselnost do kulture Zapada, ki se je sedaj

že stokrat očitovale v najtemnejših poglavjih te vojne, kakor v Cassinu, Florenci, Aachnu, Nürnbergu itd.

Temu, ki bi še vedno dvomil o namernosti te angloamerikanske uničevalne opojnosti, bo menda sedaj enkrat za vselej odprlo oči stališče londonskega večernika »Evening Standard«. Tam poziva major Oliver Stewart vlado, naj vendar z nedvoumno izjavo enkrat za vselej odpravi tiste zadnje pomisleke, ki tu pa tam še v Angliji povzročajo kritiko glede porušenja kulturnih spomenikov po bombah zaveznikov. Če se to ne zgodi kmalu, izjavlja ogorčeno, so vrhovni poveljniki za invazijo zaveznikov v nevarnosti, da bodo morda moteni in izvršitvi celotnega načrta po »kakšni fatalni obzirnosti«. »Porušenje je geslo časa«, nadaljuje »Oliver

Stewart«, čisto vseeno, ali so stem zadete stolne cerkve, kavarne, templji, ali tovarne! Po rouenskem primeru naj svet presodi, ali smo mi ali naši nasprotniki poklicani bojovníki za kulturo človeštva.

„Bospor — romunska reka“

Ankara, 25. aprila. S kakšno zločinsko zankrnostjo se uporablja ameriškano zračno orožje, se vidi ponovno iz dogodka, ki se je v teh dneh pripetil v Turčiji. Zadnje nedeljo je prisilno pristal neki ameriškanski bombnik pri Sili na obali Črnega morja, ne daleč iz izhodišča v Bospor. Posadka sestojala iz 8 mož, je bila radi internacije pripe-ljana v Ankaru. Ameriškanski letalci so mislili po prisilnem pristanku, da so še vedno na romunskem ozemlju in so v razgovoru zamenjali Turčijo z Romunijo. Potrebno je bilo potrpežljivo nagovarjanje od turške strani, da so bili ameriškanski letalci prepričani, da Konstantinopol (Carigrad) ni identičen s Konstanco in da Bospor ni romunska reka.

Nemški letalski oddelki so bombardirali Bristol

Uspešne pomorske bitke pred angleško obalo — 200. zmaga majorja Baera

Oberkommando der Wehrmacht je dne 24. aprila objavilo:

V prostoru pri Sebastopolu so Sovjeti več-raj napadli z močnimi silami z uporabo šte-vilnih oklopnjakov in bojnih letalcev. Naše čete so si po tridih bojih priborile popoln obrambni uspeh in uničile 57 oklopnjakov. Nemški lovski in bojni letalci so sestrelili 27 sovjetskih letal. Zaščitna vozila nekega nemškega konvoja so na morju zapadno od Sebastopola zbila šest sovjetskih bombnik-ov. V hudih obrambnih bojih zadnjih dni se je posebno odlikovala divizija protiletalskega topništva, ki ji poveljuje Generalleutnant Pickert. Uničila je v razdobju od 8. do 23. aprila 105 sovražnih letal in 82 oklopnjakov.

Med Karpati in med gornjim Dnjestrom je pridobil napad nemških in ogrskih čet zopet sveta kljub trdovratnemu sovražnemu odporu. Protisunkne boljševojk smo zavrnili. Juzgozapadno od Narve je bilo brez uspeha več sovražnih napadov. Pri nekem napadu sovjetskih bombnikov na nemški konvoj pred norveško obalo smo sestrelili 40 sovražnih letal, od teh 37 v zračnih bojih in tri po zaščitnih vozilih vojne mornarice.

V mostišču pri Nettunu smo razbili z združenim topniškim ognjem po oklopnjakih podprt nasprotnikov sunej jugovzhodno od Aprilije. S presenetljivim napadom enot nemške vojne mornarice na luko v Anzlu smo potopili eno korveto, torpedirali en par-nik in povzročili obsežne škode na pristaniš-kih napravah. Na jadranski obali so vdrla

udarna krđela v sovražnikove položaje, uničila več oporišč in prizadela nasprotniku zgube.

Nemški brzi čolni so v minuli noči potopili pred angleško obalo nek parnik srednje velikosti in v trdem boju z britanskimi rušilci in brzimi čolni težko poškodovali nek sovražni čoln. Dne 24. aprila zarana so lahke nemške pomorske bojne sile prisilile na morju pri Cherbourgu več skupin britanskih brzih čolnov k boju. Dva sovražna čolna je topništvo zadelo v polno, pri enem izmed njih so opazovali, kako se je potapljalo.

Severnoameriški bombniki so dne 23. aprila napadli več krajev v prostoru Wiena. Zlasti v Wiener Neustadtu so nastale škode in zgube ljudi. Po nemških in ogrskih lovcih ter po pro-ti letalskem topništvu smo uničili 31 sovražnih letal, večinoma štirimotorne bombnike. Pri sunkih skupin sovražnih lovcev proti Za-padni in Juzgozapadni Nemčiji ter nad zase-denimi zapadnimi ozemlji smo sestrelili de-set sovražnih letal. V zadnji noči sta bila cilj napadov britanskih bombnikov obrežje ob Vzhodnem morju in manheimski prostor. Sestrelili smo šest sovražnih letal.

Major Baer, Gruppenkommandeur v ne-kem oddelku lovskih letal, je izvojeval v boju z britansko-severnoameriškimi letali svojo 200. zračno zmago.

Močni oddelki težkih nemških bojnih letal so izvršili v pretekli noči strjen napad na Bristol, kar je povzročilo obsežne požare in velika porušenja.

Zedinjene države hoče o obdržati oporišča

Priznavajo namere ugrabljenja — „Podlaga za varnost Zedinjenih držav“

Lizbona, 25. aprila. Namen Zedinjenih držav, da tudi po končani vojni vsekakor obdrže po ameriškani armadi na ozemlju za-veznikov opremljena oporišča in utrdbе in jih vzlic pogodbam ne izprazni več, je se-daj, kakor poroča »New York Times«, iz-rečno potrdil tudi guverner države Ohio, Bricker, nekemu vodčemu politiku Zedinje-nih držav in kandidatu za predsednika v go-voru, ki ga je imel v New Yorku pred klub-om Union - Liga. Ta oporišča predstavljajo, tako je izjavil Bricker, »absolutno podla-go za bodočo varnost Zedinjenih držav.« Med sedanjo vojno so imeli dovolj prilike, spoznati vojaško vrednost takih oporišč. Za-kon nacionalne previdnosti zahteva, da uve-ljavljajo Zedinjene države svoje pravice do vseh oporišč in vojaških naprav tudi v bo-doče, čisto vseeno, kje se nahajajo, da pre-prečijo vsako možnost napada na Ameriko.

Bricker je rekel, da je taka politika opo-rišč popolnoma v skladu s tradicijami USA. Pristavljala, da ni to nobena »totalitarna ali imperialistična častilakomnost«, če si zasi-gura Amerika strategična oporišča na vsem svetu, čeprav se zdi, da so po danes običaj-nih pojmih glede daljave ta oporišča še ze-lo oddaljena. Treba je računati s tem, da se bodo spričo vedno bolj razvijajočih se hit-rosti letal in izgradnje letalstva ta oporišča pozneje enkrat sploh približala na daljavo nekaj ur od Zedinjenih držav. Ona so po-tem straže USA v hitro razgibajočem se sve-tu. Hkrati je Bricker z vso jasnostjo napo-vedal, da nameravajo Zedinjene države za-hvatiti zase tudi po njih zasedene otoke na Pacifiku, če tudi jih posedujejo zavezniške države. Ameriški vojaki, tako je izrečno ugo-tovili, niso zavbojevali otokov na Pacifiku zato, da bi jih pri bodočih mirovniških konferencah pri razpravi mizi z imenitno kretnjo zopet opustili. Sicer bodo posredna vprašanja neka-terih izmed teh otokov nujno predmet diplo-matskih »sporov«, toda Zedinjene države se pri razpravi mizi ne bodo dale opehariti.

Prcko svoje vojaške vrednosti bodo ti

otoki in oporišča, tako je pristavil ameri-kanski guverner, prispevali tudi k temu, da pomagajo Zedinjenim državam, razvijati no-va trgovska pota, in jim omogočijo, zaščititi svoje prekomorske zveze. Ta oporišča se tu-di radi tega ne dajo otujiti, ker pridržijo se-da-nje in nameravane bodoče prometne linije Amerike po vsem svetu.

Ta glas iz USA, ki ne izhaja od kakega po-ljubnega človeka, bodo v Londonu vzeli s posebno pazljivostjo na znanje. Onemoglim Britancem ne preostaja nič drugega, kakor da s stisnjenimi pestmi v žepu in skripajo-č z zobmi nemo trpe vedno bolj odkrite be-sede svojega stričnika tam preko velike lu-že o njegovih namenih dedovanja. Saj Chur-chill in tovariši niso hoteli drugače, ko so podnetili vojno in pozvali Zedinjene države na pomoč, kar je moralo nujno povzročiti tudi predajo empira.

Nova kršitev mednarodnega prava po Britancih

Berlin, 25. aprila. Malo ur po potopitvi ne-kega parnika švedskega Rdečega križa so Britanci z uničenjem španskega parnika »Jo-se Illuaco«, ki se je dogodilo v četrtke po-ple dne po osmih britanskih letalcih, vnovič zakrivil kršitev mednarodnega prava. Jas-no označeni španski parnik ni bil samo bom-bardiran, ampak iz najnižje višine napaden tudi s krovnim orožjem.

Nič več židovskih trgovin na Ogrskem

Budimpešta, 25. aprila. Minister za trgo-vino in promet je na podlagi vladne poobla-stitve iz naredbe o ugotavljanju židovskega premoženja odredil takojšnjo zatvoritev vseh židovskih trgovin. V smislu odredbe pride istočasno z zatvoritvijo trgovine tudi vsa za-loga robe pod zaporo. Nadalje je honvedski minister v neki v petek izšli naredbi odred-dil, da se morajo takoj oddati vsi v judov-skem okraju nahajajoči se radijski sprejem-niki.

Pravosodje pri banditih

VH. Krainburg, 25. aprila. Zakoni vseh kul-turnih narodov spoštujejo vsakemu človeku prirojeno čustvo ljubezni do njegovih naj-bližjih sorodnikov. To je slučaj tudi pri ka-zenski zakonodaji. Ta zahteva navadno od vsakega popolnoma pravilno v primerih hu-dih zločinov, da pomagajo sodnim obla-stim, odkriti zločinca. Zamolčanje dejstev je kaznivo. Izjema so najbližji sorodniki zlo-čincev: starši, otroci, mož, žena, bratje in sestre.

Nemške oblasti na Gorenjskem, ki se bo-jujejo zoper banditstvo, kaznujejo neprijav-ljenje sploh le zelo redko. Če morajo oblasti tu pa tam preseliti nekaj banditom prijaznih rodbin, prav za prav to ni kazni, ampak popolnoma naraven in absolutno po-treben ukrep, da se izprazni škodljiva opo-rišča banditov.

Popolnoma drugače, nečloveško in proti-naravno ravnaajo komunisti z neovaditljivi. Sovjetski državci je ovajanje vseh »sovražni-kov naroda« (t. j. komunizma) brez sleherne izjeme, brezpogojna dolžnost vsakega dr-žavljanca. Kot enega izmed največjih junakov Sovjetske zveze smatrajo desetletnega dečka Pavlika Morozova, čegar »junaški čin« je bil v tem, da je denunciral svojega lastnega oče-ta kot »narodnega sovražnika« in povzročil njegovo usmrtilje. Oče Pavlika Morozova se ni udeleževal kot protirevolucionar; zabav-ljal je samo čez komunistični režim v krogu svoje družine in prijateljev, ker so mu, ka-kor vsem ruskim kmetom, ugrabili vse nje-govo imetje in ga prisilili k delu v kolhozu. Enkrat je pretepel svojega desetletnega sina Pavlika, ki je bil nespodoben in razposajen dečko. Da se maščuje nad očetom, je šel potem Pavlik h GPU (zloglasni sovjetski po-litični policiji) in ovdal očeta z vsemi nje-govimi sogovorniki. GPU je vse zaprla in usmrtila, Pavlika pa so proglasili za junaka Sovjetske zveze. Dobil je novo obleko, bom-bone, njegove slike so izšle v vseh sovjets-kih časopisih, v šolah so ga komunistični učitelji poveljevali kot zgled zavestnega boljševiskega fanta. Pozneje, ko je Pavlik, vzpodbujen po teh odlikovanjih, začel izva-jati ovajanje kot poklic in postal šiba božja svoje vasi ter so ga končno ogorčeni kmetje ubili, mu je sovjetska vlada postavila spo-menik v njegovem rojstnem kraju.

To pristno boljševisko miselnost so si v polni meri prisvojili Titovi banditi. Pred nami leži objava okrožnega komiteja pri KPS v Ašlingu, ki naznana, da je 13. I. t. l. »var-nostna obveščevalna služba v jeseniškem okrožju« ustrelila dezerterja iz partizanske vojne, približno 38 let starega Johanna Tro-erja, kakor tudi njegovo mater. Johann Tro-er je bil, tako pravi objava, novembra 1943. leta pobegnil iz taborišča partizanov in le-to izdal nemškim oblastim; nato je začel čisto javno organizirati protikomunistično modro gardo.

Kot vzroke za ustrelitev Trojerjeve matere navaja objava tole:

»1. ker je prikrivala svojega sina, dezer-terja iz naših vrst,

2. dopustila, da so se na njenem domu vr-šili sestanki gestapovsko plavih rabljev.«

Iz citirane objave same se poda, da umor-jeni Johann Trojer ni bil izdajalec, ampak zvest sin svojega naroda. Kakor mnogo dru-gih je prišel prvotno, ker ga je zmedla za-hrbtina propaganda, z odkritim srcem k par-tizanom OF misleč, da je tem v resnici bla-ginja naroda pri srcu. Ko je pa bil поблиže spoznal vodje partizanov in življenje v nji-hovih taborih, mu je bilo kmalu jasno, da se ljudje pri OF ne bojujejo za osvoboditev, ampak za predajo svojega naroda komuni-istični internacionali in za njegovo razna-rodovanje ter da so za to največji in najne-varnejši sovražniki slovenskega naroda. Na-to je zapustil vrste izdajalcev in začel orga-nizirati plavo gardo, da se bojujejo proti onim. Nastopal je »čisto javno«, toraj popol-noma v svesti si pravičnosti svojega dela in zato so ga ubili Titovi banditi.

Se značilnejši so razlogi za ustrelitev Tro-erjeve matere: skrivala je svojega sina de-zerterja in dopustila, da je sprejemal v nje-nem stanovanju svoje, enako misleče prija-telje. Kako bi morala in mogla stara žena, tudi če bi hotela, onemogočiti svojemu sinu, da stanuje v njeni hiši, ki je bila pač tudi njegova, in sprejema svoje prijatelje? Seveda ne s silo. Torej bi morala ona iti po bandite, da bi ubili njenega sina! In ker tega ni sto-rila, ker ni bila nečloveška, ampak normal-na, ljubeča mati, je po mnenju Titovih »osvo-boditeljev naroda« zaslužila smrtno kazen.

Ali je še treba prepričevalnejšega dokaza za to, da je v vodstvu »narodne osvobodilne vojske« docela prepojeno s komunistično boljševisko mentalnostjo in popolnoma tuje boljšemu delu slovenskega naroda, ki se priznava vendar h kristjanski veri in h kr-ščanski morali?

Shigemitsu: »Nemčija bo zmagala«

Izjava japonskega zunanjega ministra predstavnikom nemškega tiska

Tokio, 25. aprila. Ustanoviti čim največje sodelovanje z našimi zavezniki iz trojnega pakta, je nespremenljiva osnova japonske zunanje politike, je izjavil Mamoru Shigemitsu v nagovoru, ki ga je imel na predstavnike nemškega tiska, ko jih je v sredo sprejel v Tokiu. »Japonska in Nemčija sta — čeprav biografično daleč ločena — po svojih idealih in ciljih istovetna. Mi imamo isti cilj in se bojujemo vsak na svojem bojišču proti skupnemu sovražniku. Ta skupna stvar združuje Japonsko in Nemčijo v nedeljivo celoto, in ta edinstvo daje nam obema absolutno gotovost, da priborimo našo zmagao.«

Zunanji minister je posvetil besede najvišjega priznanja sijajnim uspehom nemške armade, zmagi vztrajanja vsega naroda. »Nemčija bo zmagala«, ker mora zmagati. In tudi Japonska bo zmagala, kajti pravica se bo uveljavila. Shigemitsu je potem opisal naloge Japonske v okviru pakta treh sil in njegov veliki cilj, doseči v velikem prostoru Vzhodne Azije sterio miru in blagostanja. Podčrtal je radostno pripravljenost vseh narodov Velike Azije, da sodelujejo pri tej veliki stvari. Ta se je vidno izrazila v »skupni resoluciji« v novembru lanskega leta, katere

vsebina je nespremljiva politična koncepcija Japonske. Odločeno smo, da porušimo vse umetne ovire in da začnemo z novo politično enakopravnostjo in gospodarsko vzajemnostjo, ki jo smatramo za kardinalne glavne poteze mednarodne harmonije.

Jasnemu stališču osnih sil je stavil Shigemitsu na koncu nasproti častihlepne načrte Anglo-Amerikancev, ki stremijo za tem, da bi kontrolirali surovine sveta in njegove prometne ceste ter monopolizirali svetovne trge.

113 anglo-ameriških letal uničenih

Sovjeti med Karpati in zgornjim Dnjestrom vrženi še dalje nazaj — Uspehi pri Narvi

Oberkommando der Wehrmacht je dne 23. aprila objavilo:

V prostoru pri Sebastopolu, ob spodnjem Dnjestru in v Bukovini so se vršili včeraj le krajevni boji. Nad Krimom so uničila nemška lovka in bojna letala pri samo eni zgubi 20 sovražnih letal.

Med Karpati in zgornjim Dnjestrom so nemške in ogrske čete v tridih napadnih bojnih vrgle Sovjete še dalje nazaj. Sovražni

Pa še med seboj se ne plašijo, prelomiti svečane obljube, če jim to pride prav v njihove načrte, je izjavil Shigemitsu in poudaril, da so sovražni vojni cilji naperjeni samo na imperialistične razširitev sfere moči in pridobitve svetovne hegemonije. Tako ni nič presenetljivo, da njihovi narodi podvomijo o smislu vojne.

»Vedno smo zahtevali«, je na koncu vzkliknil zunanji minister, »mednarodno pravičnost in stremeli za novim pravičnim redom na svetu. Zares je pravičnost naše stvari tista, ki nam je dala neomajno bazo naše osne edinstvo in ki nam podeljuje danes trdno prepričanje, da neomajno verujemo v našo končno zmago.«

nasprotni napadi so se izjalovili. V južnem odseku vzhodne fronte se je v zadnjih tednih posebej skazal brandenburški 176. bataljon strelcev, ki ga vodi Hauptmann Wrona. Jugozahodno od Narve so naši napadi v močvirnatem svetu dalje napredovali kljub žilavemu sovražnemu odporu.

V Italiji se niso vršila nobena posebna bojna dejanja.

Severnoameriški bombniki so 22. aprila v večernih urah napadli več krajev v Zapadni Nemčiji. Zlasti so nastale škode in zgube ljudi v stanovanjskih predelih mest Hamm in Koblenz. V težkih zračnih bojih in po protiletalskem topništvu je bilo uničenih 37 severnoameriških letal, večinoma štirimotornih bombnikov. Britanski bombniki so v pretekli noči izvršili zastraševalne napade na več mest v Zapadni in Srednji Nemčiji, zlasti so nastale škode in zgube med prebivalstvom v stanovanjskih predelih Düsseldorfa in Braunschweiga. Sile zračne obrambe so uničile pri teh bojih kakor tudi nad zasedenimi zapadnimi ozemlji 76 britanskih bombnikov. Brza nemška bojna letala so v pretekli noči z dobrim uspehom napadla posamezne cilje v Vzhodni Angliji.

Pet rušilcev in 166.000 brt izločenih

Močni nemški bojni odredi so bombardirali Hull — Pridobitev sveta na Vzhodu

Oberkommando der Wehrmacht je dne 21. aprila objavilo:

Na bojišču pri Sebastopolu, ob spodnjem Dnjestru in severno od Jasija so Sovjeti včeraj brezuspešno napadali. Med Karpati in zgornjim Dnjestrom so nemške in ogrske čete še dalje prodirale kljub trdovratnemu sovražnemu odporu. Ogrske čete so po trdem boju zavzele mesto Ottinya. Jugozahodno od Narve so se naše čete, ki so jih učinkovito podpirali bojni letalci, ubranile silnih sovražnih nasprotnih napadov in v boju prodirale naprej.

Iz Italije razen uspešnih podvzetij lastnih udarnih čet, pri katerih je sovražnik utrpel visoke krvave zgube, ne poročajo o nobenih posebnih dogodkih. Odredi nemških bojnih in bombnih letal so podnevi z dobrim uspehom napadli sovražna oporišča v prostoru pri Lancianu ob jadranski obali in v pretekli noči cilje v mostišču pri Nettunu. Nad italijanskim prostorom smo včeraj sestrelili 12 sovražnih letal.

Nemška bojna in torpedna letala so v pretekli noči izvršila hud napad na nek sovražni oskrbovalni konvoj pred severnoafriško obalo. Potopila so na morju pred Alžirijo dva rušilca, štiri tovorne ladje z 29.000

brt ter eno veliko petrolejsko ladjo. 13 trgovskih ladij s 103.000 brt, dve veliki ladji za prevoz črt in trije rušilci so bili težko zadeti.

Skupine sovražnih bombnikov so podnevi in ponoči napadle cilje v zasedenih ozemljih. V pretekli noči so izvršila britanska letala zastraševalni napad nad obmestje Kolna. Nastale so zlasti v stanovanjskih četrtih znatne škode na poslopih in zgube med prebivalstvom. Cilj napadov posameznih britanskih letal je bil ozemlje državnega glavnega mesta. Sestreljenih je bilo pri težavnih obrambnih prilikah 12 sovražnih letal.

Močni odredi nemških bojnih letal so v pretekli noči bombardirali pristaniško mesto Hull na angleški vzhodni obali. V prostorih, kamor so merili, zlasti v pristaniškem ozemlju, so opazovali več velikih razsežnih požarov in močna razdejanja.

Ubežniki, ki prihajajo iz Bukovine, poročajo, da so tja vdrla sovjetske čete zasegle vsa živila. Boljševiške čete odvažajo vse žito brez ozira na proteste kmetov in jih spravljajo v Černovice, da dopolnijo zaloge sovjetskega proviantnega urada. Tudi vse zaloge koruze so zasegli.

»Ne bodite v skrbeh za nas!«

Mala skupina novega letnika Reichsarbeitsdiensta sedi prvi dan v skupni sobi. Kakor vsako leto je bil tudi letos grah s slanino sprejemno kosilo. Prve ure zmede, ki nastanejo ob vstopu v vojaško skupnost, so minile. In sedaj sedijo med na pol nabasanimi slamnjakami in upornimi omarami, ki niso hotele obdržati vsebine, pravkar preleteto v oblaci, in ob visoko obloženih mizah, vsak pred listom papirja. Ali ni ukazal vodja čete: »Pol ure prenehajte in vsak naj hitro piše domov, kako je došel, da ne bo mati v skrbeh!« Te preproste besede so zadele v srce. Kako so jo le mogli pozabiti, njo, ki je stala na kolodvoru in postajala vedno manjša, dokler ni bil viden le še bel robec, s katerim je mahala v pozdrav? Oni so sicer glasno peli ob oknih, toda ali ni imela mati drobne solze in velike skrbi v očesu za velikega dečka, ki se je sedaj prvič odpeljal od nje stran.

»Ne bojte se zame!« tako so pač pisali, kakor to stori možje v zibajočih se podmornicah ali v valečih se oklopniških za topovi, katerih celi so še vroče od borbe. Kajti oni nosijo sedaj tudi vojaško obleko in govore, morda še podzavestno, isto govorico. Celó nekoliko roboto, kakor da ne bi vedeli za skrbi, ki so jih povzročili.

Ta vez iz prvih dni njihovega službovanja postaja vedno trdnjša. Kmalu pozna mati novo domovino sina tako dobro, kakor da bi jo videla z lastnimi očmi. Ali ni že tišči, kakor stopala z njim po poti ob jezeru, ki jo ima njen najstarejši tako rad, ali ne pozna vseh njegovih tovarišev, skoraj tako kot da bi bil njen sin? Ali ga ne vidi pri vajah ali kako se pri tekmovalstvu smeje podi s tovariši po zeleni trati? Ali ne opazi, kako postajajo njegove poteze iz dneva v dan bolj trde, kako se skoraj neopazno spreminja, dokler ni z vsakim dnem bolj podoben sliki, ki jo o njem nosi v srcu: Takšen naj bo, kakor je bil njegov oče, ki je takrat ostal ob Volhovu...

Glejte, kako sedaj resnično stopata po »Njegovem« taboru, kjer plapolata nad smrekami živordeča zastava z lopatami, kjer se zrcalijo pisane lesene hišice v jezeru. Pogleda skozi okno v hišo za delovno orodje, v dolgih vrstah stoji lopate, ograbala, rovnice in se veseli žuljev na sinovi roki, katere ji s ponosom pokaže. Tu je zopet bleščeča čista pralnica s svetlimi posodami, iz kuhinje pa diši nedeljski guljaž. »Fant, kako lepo imate tukaj!«

Ne sliši njenih besed. »Mati, tu prihaja naš vojni učitelj!« Sedaj stoji pred zastavo, pred katero je sin pred nekaj dnevi prisegel zvestobo Führeru. Skrbno dvigne ozki trak s srebrno prepono, da more mati brati besedo, katerega njim toliko pomeni: Ržev. Služi v oddelku, ki je bil v preteklem letu na vzhodni fronti. Ve, da so njegovi tovariši pred njim v njegovi starosti obvarovali svoj del jarka pred vsemi napadi in si zaslužili poleg mnogih železnih križcev tudi ta srebrni trak, katerega so s ponosom pritrili na zastavo, tem ki so padli za zastavo, v čast, bodočim v opomin.

Tiho stoji mati in sin. Skrivaj opazuje njegov obraz. Ali je še to isti, kateri ji je pred nekaj meseci obljuboval v svojem mladostnem sanjarjenju grad in ki je v svojih bahaških sanjah o bodočnosti vse preveč mislil na zasluge? Ali ne izpolnjuje nekaj drugega sedaj njegovo življenje in mišljenje, nekaj, kar se skromno in preprosto imenuje služiti?

Ko je zvečer čakala na postaji ozkotirne železnice in so prihajali iz daljave zvoki mirozova, jo je nenadoma prešinilo osrečujoče spoznanje. Sedaj ni več samo moj, dala sem ga vsemu narodu in vendar ostane moj.

RAD-Kriegsbericht Springer.

Časovne vžigalnike na francosko glavno mesto

»Nameravan je bil čim največji pokol« — Pariško prebivalstvo se zgraža

Pariz, 25. aprila. Uradni komuniké francoske policije pravi, da so pri napadu v noči na 18. april samo v enem izmed zadetih in čisto opustošenih pariških predmestij ugotovili še 103 časovne vžigalnike, ki so naslednje jutro, ko so bila reševalna dela francoskih varnostnih organov v polnem teku, zapovrstjo eksplodirali in povzročili nadaljnje škode in žrtve človeških življenj. Pariški tisk izraža svojo nevoljo in svoj gnus spriču te »najrafiniranejšie oblike vojne proti civilnemu prebivalstvu.« »Ti časovni vžigalniki«, tako piše »Echo de France«, »ki jih anglo-amerikanski teroristični letalci mečejo na naše hiše, so očiten dokaz za to, da imajo tisti, ki odredjajo te zračne napade, hkrati tudi željo, napraviti čim največji pokol med civilnim prebivalstvom.«

Najnovejši hudi zračni napadi so močnejše kakor kdajkoli sprožili tudi v Franciji vprašanje po globljem smislu te vojne. Marcel Deat, ki v svojem uvodnem članku z nadpisom »Med Huni in gangsterji« znova razgali cilje Sovjetov in njihovih anglo-ameriških pomagačev, o tej priliki opozarja svoje rojake na nevarnosti, ki bodo nastale za Francijo ravno tako kot za ostalo Evropo, če kontinent ne nastopi k skupnemu boju zoper svoje sovražnike. »Masa Francozov«, piše Marcel Deat, »si doslej še vedno domisluje, da smo mi gledalci drame, ki se nas le posredno tiče. Ta popolna zmota nad resnico je ena izmed najhujših napak naše ga naroda, ki nanj še vedno vpliva parla-

Podelitev Eichenlauba

Führerhauptquartier, 25. aprila. Führer je 16. aprila podelil das Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes (hrastov list k viteškemu križu železnega križa) Generaloberstu Heinrichu Gottfriedu pl. Vietinghoffu, zvanemu Scheel, vrhovnemu poveljniku neke armade, kot 457. vojaku nemške oborožene sile.

HANNES PETER STOLP, SREČONOSNA POSTELJA DONNE DIANE

Urheber Rechtsschutz: Mitteldeutsche Roman-Korrespondenz, Leipzig C1

»Stari ropari« godrnja Peter, ki je videl v njem malopridnega tovariša osumljenega grofa Kalotaja.

»Kako, prosim, gospod Bautz?« vpraša grof Kiš.

»Ali sem kaj rekel?« poizveduje Peter. »A takol Ampak, gospod grof, bila je vendar vojvodinja tista, ki je trdila, da morajo čebela piti viski, ker je potem strd boljše. To je nekdo povedal vojvodinji in ta nekdo je to zvedel od vas, gospod grof!«

»Potem pa moram takoj govoriti z vojvodinjo, je bil ves iz sebe čebelni človek. »Zdi se mi, tu je neka oseba, ki širi v mojem imenu najgorostnejše stvari, samo da bi spodkopala moj ugled v čebelarstvu. Toda tega ne bom trpel, bom že našel tega podležal Hvala vam, moj mladi prijatelj čebel.«

Grof Kiš je odvihral iz sobe in šel iskati vojvodinjo.

Peter se je veselo smejal in deset minut kasneje se je že odpeljal z avtom iz garaže. Z zasenčenimi lučmi je drsel voz po gozdni poti.

»Ustavite tukaj, reče Flora pridušeno. »Tako pred nami je lovsko koč.«

Peter pritisne za zavoro, da voz pri ustavljanju na noben način ne bi zacvilil. Potem je ugasnil luči.

»Pridite!« šepeta Flora, ki je že stopila iz voza. Peter izstopi, si priveže robec čez obraz in nato se sp plazita zarotnika naprej. Noč je bila temna, kot nalašč za ljudi, ki nameravajo vlomiti. Nekje je zaskovikal čuk.

»Groznó!« reče pritajeno Flora, in se zdrzne.

»Le pogum«, šepeta Peter, »veliki gangster Bautz je pri vas.«

»Tu na cilju sva!« zasika Flora, ko se prikaže iz teme nenadoma lovsko hiša. Nobeno okno ni bilo razsvetljeno.

Peter se popraska za ušesom.

»O tem si pa še nisva na jasnem, kako bova prišla v hišo,« reče tiho. Vrata vendar ne moreva vlomiti.«

»Za božjo voljo na to še pomislila nisem v razburjenosti,« de Flora vsa prepadena. »Toda morda je kako okno odprto. Napniva nekoliko najine oči.«

Nočni prikazni se plazita okoli hiše.

»Poglejte! V nadstropju je okno odprto,« se nenadoma zveseli Flora.

»Sem že videl,« mrmra Peter v robec, s katerim si je zakril obraz. »Samo rad bi vedel, kako naj pridem gor.«

»Poskusite splezati po žlebu,« predlaga Flora pritajeno.

»To je precej tvegana zadeva,« se glasi pridušeno izza Petrovega robca. »Žleb se bo zlomil in jaz bom klavirno padel na križ.«

Flora pristopi k hiši.

»Tukaj je strelodod,« vzklikne. »In ta je napeljan mimo odprtega okna. Naprej gospod Bautz na delo!«

»Vlamljanje sem si pa predstavljaj lažje,« meni Peter. »V filmu delajo ti dečki vedno z odpiralci, in opazovati jih pri delu je bil užitek, če...«

»Presneto,« jezno šepeta Flora, »Ali sem morda zato prišla z vami semkaj, da mi boste pripovedovali filmske zgodbe?«

»Meni sem samo,« se opraviči Peter.

»Pripravite se že in splezajte po strelododu navzgor,« priganja Flora nestrpno.

»Že grem!« godrnja Peter. Z obema rokama o zagrabi za železno vrv in se vzpenja počasi navzgor.

med razsvetljenimi vrati, ga je zadela Petrova pest v brado. Grof se je znašel takoj na tleh in boj se je končal s Petrovo zmago.

In Peter se ni dolgo pomisljal. Naglo je pokleknil h grofu, ki se je nahajal v sanjski deželi in ga povezal z vrvmi kakor zavojo. In ko mu je zamašil napol odprta usta še s cunjno, je bil za Petra skrajni čas, da se je umaknil za vrata še nerazsvetljene sobe.

Zaslišal je korake na stopnicah.

Peter je pravilno domneval, da je to služabnik Sandor, katerega je privabil ropot.

Vrata so se odprla in v sobo je planil služabnik.

»Gospod grof, kaj pa je?« je zaklical. »Moj Bog!« je zakričal, ko je opazil na tleh povezanega grofa. »Kaj to pomeni?«

»To pomeni,« spregovoril Peter, »globokim, hreščim glasom, medtem ko se je bižal služabniku, ki je v brezmejnem strahu begal po sobi,« da je kapitan gangsterjev Jak obiskal to hišo. Dragi dečko, nobenih napremljenih kretanj! Stoj mirno, sicer izstreliš v tvojo ljubko glavico nekaj fižolov! In z narejeno divjostjo je zatulil. »Roke na hrbet!«

Na smrt preplašeni služabnik je ubogal ukaz. Groza se mu je zrcalila v očeh in strmel je kot začaran v maskirane Petra.

»Tako, dragi moj,« nadaljuje Peter z globokim, hreščim glasom in veže služabniku roke, »potem dobiš v usta še sladke cucelj in stvar bo v redu.«

*

Flora je stala pred hišo in trepetala po vsem telesu.

Strasen ropot, ki ga je povzročil po sobi spotikajoči se Peter in glasovi so se slišali tudi skozi odprto okno v noč in Floro je mrzlo spreletavalo po hrbtu.

»Moj Bog,« gotovo sta grof in služabnik zalotila Petroga, je mrmrala s trepetajočimi usti in ni se zavedla, da je spregovorila Petrovo ime. Zdrnila se je, ko jo je prešinila hromeča misel.

(Dalje prihodnjik)

Finnlands Marschall ruft zur Bewährung auf

Weder Waffengewalt noch Bombenterror — Richtlinien für die Zukunft

rd. Berlin, 25. April. Finnlands erster Soldat, der Marschall Mannerheim, hat jetzt anlässlich der Verbandstagung der finnischen Waffenbrüdervereinigung seinem Volk und in erster Linie seinen Soldaten die Richtlinien für die kommende Zeit gegeben. Richtlinien, die infolge ihrer enormen Bedeutung für den Kampf und die Entschlossenheit des finnischen Volkes auch in Deutschland ein aufmerksames Echo finden, zumal sie die Widerstandskräfte in dem verbündeten Volk aufrufen, deren Mobilisierung auch stets das Anliegen des deutschen Volkes bleibt.

Immer höhere Anforderungen — so rief Mannerheim den bewährten Soldaten des ersten finnischen Winterkrieges zu — stelle der Krieg an die Ausdauer des ganzen finnischen Volkes. Zu den Lasten, die der langwierige Kampf dem finnischen Volk auferlegt habe, füge der Feind in steigendem Maße seine Versuche hinzu, durch zielbewusste Propaganda die Widerstandskraft Finnlands zum Erlahmen zu bringen, um am Ende damit doch das zu erreichen, was weder Waffengewalt noch Bombenterror auszulösen vermöchten.

Diese Meldung erfolgt in einem Augenblick, da man sich offenbar in Moskau entschlossen hat, die bisher gewährte Vorsicht, die diplomatische Einhüllung der wahren Ziele wieder fallen zu lassen und offen auf das Ziel hinzuwirken, das man auf dem Verhandlungs- und Agitationsweg nicht zu erreichen vermöchte. Am 22. April gab jedenfalls der stellvertretende Außenkommissar Wyszinski auf der Pressekonferenz in Moskau den Vertretern der sowjetischen und ausländischen Presse bekannt, nach den letzten Verlautbarungen über die Nichtannahme der Waffenstillstandsbedingungen habe sich nunmehr die sowjetische Regierung entschlossen, die Verhandlungen als beendet anzusehen.

Während auf der einen Seite der Marschall Finnlands die wertvollsten Kräfte zum Widerstand aufruft und an die Tage des Winters erinnert, da das Land, auf sich gestellt, dem weit überlegenen Gegner sich entgegenstemmt, sucht der Bolschewist mit offenkundig böswilligen Unterstellungen die finnische Sache und das Verhalten der finnischen Regierung zu diffamieren, die in diesem Falle ja nichts anderes tat, als unmögliche Bedingungen eben als unmöglich zu bezeichnen.

Da die Sirenenklänge aus Moskau, die als solche schon eine ziemlich mißtäuschende Ver-

führungsmusik darstellten, verklungen sind, hört man in Finnland wieder mit vermehrter Aufmerksamkeit die schicksalhaften Worte des Soldaten Mannerheim, der dem Ungewissen die Gewißheit entgegenstellt: Jeder Krieg ist hart, und der Krieg der heute ausgefochten wird, sucht vergeblich seine Gleichen in der Geschichte der Menschheit. Er verlangt nicht nur von den Frontkämpfern, sondern auch von dem Volk als Ganzem Zucht und Härte. Nur eherner Wille, kalte Berechnung und geistige Festigkeit können, vereint mit der Kraft der eigenen Waffen, dem Volk Widerstandskraft und dem Staat eine Zu-

Moskau fordert wieder einmal die zweite Front

Verlegene englische Entschuldigungen — Das warnende Beispiel der Nettuno-Kämpfe

N. Stockholm, 25. April. (o-st.-Bericht.) „Was wartet ihr eigentlich?“ fragt das Krenl-Organ „Wolna y Rabotschi Klaw“ in einem Artikel die Westmächte. Warum immer noch mit der vielversprochenen und schon seit so langer Zeit angekündigten Invasion warten? Mit offener Ironie schreibt die Zeitschrift: „Nun hat die Welt sich schon so sehr lange Zeit das Gerede über einen großen Schlag anhören müssen, den die Westmächte von Westen und Süden her ausstellen wollen. Wir unsererseits haben nicht so viel geredet. Außer dem Luftkrieg, der nicht überschätzt werden soll, ist bisher nichts geschehen. Die versprochenen Operationen wurden nicht eingeleitet. Warum dieses ewige Zögern?“

Wie immer hat man in England diese neuesten Mahnungen der Moskauer mit verlegenen Entschuldigungen zu beantworten versucht. Vor allem wird jetzt in der englischen Presse hervorgehoben, daß schließlich die Invasion, die man irgendwann einmal zu unternehmen beabsichtige, mit keinerlei anderen militärischen Operationen der Vorzeit verglichen werden könne und man sich also sozusagen auf militärischem Neuland befinden werde. So ist man leichtsinnig genug, die bitteren Erfahrungen des Italienfeldzuges als Hauptgrund für die „zögernde Haltung“ und die manchmal als übertrieben langwierig betrachtete Vorbereitungszeit herauszustreichen.

Typisch für diese Schilderungen, wie sie jetzt täglich in der englischen Presse erscheinen, ist der Bericht eines schwedischen Korrespondenten, in dem es unter anderem heißt: „Es läßt sich nicht leugnen,

kunft nach den Sturmwellen der Gegenwart sichern. Worte eines Mannes, die zu jedem sprechen, der, in der Gerechtigkeit seiner Sache wurzelnd, entschlossen ist, den einzig möglichen Weg der Ehre zu gehen.“

Neue Eichenlaubträger

Führerhauptquartier, 25. April. Der Führer verlieh am 13. April das Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an Hauptmann Högrefe, Bataillonskommandeur in einem Grenadierregiment, als 454. Soldaten der deutschen Wehrmacht und dem Major Rudolf Geisler, Kommandeur eines Pionier-Bataillons, als 455. Soldaten der deutschen Wehrmacht.

daß die Deutschen alle Vorbereitungen treffen konnten, um der geplanten britisch-nordamerikanischen Invasion zu begegnen. Auch die alliierten Luftangriffe haben die deutschen Abwehrmaßnahmen nicht stören oder gar verhindern können. Weder die augenblicklichen noch die künftigen Operationen der alliierten Luftwaffe werden, so sagt man in London, irgendwelche größeren Breschen in den Atlantikwall schlagen können, durch die dann die alliierten Truppen mehr oder weniger unbehindert hindurchkommen könnten.“

Das haben gerade die Kämpfe in Italien endgültig bewiesen. Nicht einmal die schwersten Bomben können verhindern, daß die gefährlichsten Kämpfe zu Ende ausgetragen werden müssen. Die lange Vorbereitungszeit der Alliierten hat im übrigen, so erklärt man hier weiter, den Deutschen genügend Gelegenheit geboten, damit auch sie ihre Abwehrvorbereitungen immer mehr entwickeln konnten. Auch hier hat der Italienfeldzug bewiesen, daß die ersten Landungsoperationen leicht von einem entschlossen vorgetragenen Gegenstoß zum Einhalt gebracht werden können.

Imphal völlig eingeschlossen

Schanghai, 25. April. „Die Schlacht um Imphal nähert sich mit Riesenschritten ihrem Ende, da die Verteidiger völlig eingeschlossen und ihnen alle Rückzugsmöglichkeiten abgeschnitten sind“ erklärte der stellvertretende japanische Armeesprecher auf einer Pressekonferenz. Vereinigte indisch-japanische Streitkräfte ständen nur noch fünf Kilometer von Imphal und 13 Kilometer von Dimapur entfernt, mit dessen Fall ebenfalls in Kürze zu rechnen sei. Wenn sich in der Endphase des Kampfes das Angriffstempo etwas verlangsamen, so nur, um dem Feinde keinerlei Möglichkeiten zum Entweichen zu geben.

Nach Meldung aus Tschungking haben japanische Truppen an einem der wichtigsten Punkte des chinesischen Kriegsschauplatzes neue Operationen begonnen. Nach einem chinesischen Heeresbericht überschritten sie am Morgen des 18. April im Gebiet westlich Kaifeng (Provinz Honan) den neuen Lauf des Gelben Flusses an drei Stellen und sind augenblicklich bei dem Orte Palissa in schwere Kämpfe mit den Tschungkingtruppen verwickelt.

Am 19. April wurden aus starken feindlichen Luftstreitkräften, die über Rabaul erschienen, drei Maschinen abgeschossen und drei weitere schwer beschädigt. Weitere drei feindliche Flugzeuge wurden am selben Tage über Moprek (Karolinen) abgeschossen.

pflegen — skrbeti za kaj, oskrbovati, negovati

Pflicht, die — dolžnost, obveznost

Pflichtjahr, das — leto obvezne službe, dolžnostno leto

pfücken — trgati, nabirati, obirati (sadje)

Plug, der — plug, oralo

pflügen — orati

Prote, die — šapa, taca

Pfusch, der — mazač, sušmar

und die Sätze dazu:

Ceste nekaterih severnih mest imajo lesen tlak

Bilo bi dobro, če bi na to rano položili obliž

Od nege bolnika, je večkrat odvisno življenje

Bolnik je bil negovan po neki sestri

Na taka vprašanja, navadno ne dam nobene odgovora

Ni dobro obcevat s slabimi ljudmi

V vojni mora vsak izpolniti svojo dolžnost

V Nemčiji morajo vsa dekleta narediti leto obvezne službe (dolžnostno leto)

Pojdite z menoj v vrt, obirali bomo črnoje

Kmet orje s plugom

Zivati imajo tace (šape)

Cloveka, ki ne razume svojega rokodelstva, imenujemo sušmarja

zu beschwichtigen, eine gute Entschädigung für ihr Land bieten und ihre Ansiedlung an anderer Stelle organisieren und finanzieren. Die Araber, so redet ihnen die englische Labour-Partei gut zu, sollten sich bei den ausgedehnten Territorien, die sie besitzen, nicht so auf den kleinen Landstrich Palästina versteifen. Dabei läßt man aber gleich durchblicken, daß den Arabern noch mehr geraubt werden soll als Palästina, denn man müsse, so heißt es in der Reuter-Meldung, die Möglichkeit einer Erweiterung der gegenwärtigen Grenzen Palästinas durch Abkommen

Der zweite Zaharoff

rd. Berlin, 25. April.

Wenn er sich am Konferenztisch erhebt: mit schneeweißem Haar, blendendem Zahnpastälächeln und jungem, gebräuntem Gesicht, könnte man meinen, er sei geradewegs einem Hollywood-Filmstudio entstieg, so sehr trifft er den Typ des Industriemagnaten, dem Drehbuchautoren so gern ein Sträußchen Menschlichkeit ins Knopfloch stecken. Die Tatsache, daß er nicht wie die meisten Wall-Street-Söhne in Yale oder Princetown erzogen wurde, sondern als Außenseiter nach Virginia ging, wo er bedürftigen Studenten unter die Arme griff und in einer Sonntagsschule las — zum Ärger des wetternden Vaters —, mag ihm eine gewisse Popularität verschafft haben.

Erst 24 Cents pro Stunde

Im nahen Charlottesville vermittelte er bedürftigen Studenten Halbtagsbeschäftigungen in Restaurants und Büros, und dem Vizepräsidenten von General Motors, einem alten Herrn von Virginia, gefielen die puritanisch-moralisierenden Grübeln des aus den traditionellen Universitäten entflohenen jungen „Stet“ so sehr, daß er ihm die „Menschenführung“ bei General Motors antrug. Allerdings — so meinte Mister Pratt — müsse er zunächst als Arbeiter mit 24 Cents Stundenlohn seine Aufgabe studieren. Mit dem Scheck eines steinreichen Vaters in der Tasche, der sich über die Wandlung des Sohnes vom Sonntagsprediger zum Big-Business-Mann vergnügt die Hände rieb, war das eine leichte Sache. Einmal auf die Industriespuren des Vaters geteilt, der bei Morgan als Stahltruster gedient hatte und durch seine Munitionsgeschäfte mit Frankreich und England im ersten Weltkrieg Millionen geschafft hatte, hielt es den jungen „Stet“ nicht lange in der Tätigkeit, die Mister Pratt für ihn ausgesucht hatte: er wollte mehr als 24 Cents pro Stunde.

Stettinius aus Stettin

Big Business brauchte nach der Wahl Roosevelts einen Mann, der eine Verbindung mit den wilden New-Dealern in Washington herstellte, einen Mann mit sozialem Alibi und kühlem Kopf, der den Kompromiß zwischen den kriegswirtschaftlichen Industriekapitalen und den New-Dealern anbahnte. Stettinius verstand es glänzend, den Fuß in beiden Lagern zu haben, und die Morgan-Gruppe dankte ihm für seine Verdienste als Kurier zwischen Kapital und Kapitol, indem sie dem Vierzigjährigen die Präsidentschaft über den ganzen United-Steel-Konzern übertrug, die Herrschaft über die amerikanische Stahlproduktion. Wie so viele an exponierter Stelle der USA-Kriegführung, die deutschen Blutes sind — er ist der Nachkomme eines lutherischen Pfarrers aus Stettin, der 1791 in Washington einen Buchladen aufmachte —, verfolgte er das Land seiner Väter mit einem eiskalten Haß. Nicht daß er persönlich auf die Pulse der Kriegshetze stieg, Stettinius ist öffentlich selten hervorgetreten.

Stahlmagnat und Kriegsschieber

Vom Sessel des Stahlmagnaten ins Weiße Haus wechselnd, forderte Stettinius die Einführung einer Wehrwirtschaftsdiktatur schon lange vor den Schüssen von Pearl Harbour. Seine Vorschläge zur amerikanischen Aufrüstung waren in ihrer Zielsetzung so weitgehend, daß selbst Roosevelt die Exposés in dreifach gesicherten Tresoren verwahrte. Die Freundschaft mit Roosevelt führte im Mai 1940 zu seiner Berufung als Leiter der gesamten Englandhilfe, in welcher Eigenschaft er den kranken Hopkins ablöste. Er öffnete die staatlichen Arsenale und verdiente wie sein Vater ungeheure Summen an veralteten Geschützen und Panzern, die er britischen und sowjetischen Einkäufern anpreis — ein zweiter Basil Zaharoff, der dem Kongreß mit glatten Worten und unbeweglicher Miene sagenhafte Millionenanleihen entlockte. Von ihm stammt zwar das scharfe Wort, er habe jeden Cent buchen lassen und er werde jeden Penny zurückfordern, aber daran wird er sich später ebenso ungern erinnern wollen wie an die Suppenküchenideale seiner Jugend.

mit Ägypten, Syrien und Transjordanien erneut in Betracht ziehen. Für die Durchführung dieser Politik müsse man, so etwa schließt der Reuterbericht, die Sympathie und Unterstützung der USA und der Sowjets zu gewinnen suchen.

In dieser Beziehung braucht sich die englische Labour-Partei wohl keine allzu große Mühe zu machen, denn es ist klar, daß die Araber lediglich zugunsten der Zionisten, d. h. also des Weltjudentums, aus Palästina vertrieben werden sollen, und daß die Politik des Weltjudentums nirgends eine lebhaftere Unterstützung findet als in Washington und Moskau. Das Bezeichnende an der Reuter-Meldung ist daher, daß sich auch die englische Labour-Partei jetzt öffentlich als Handlanger dieser Judenpolitik zu erkennen gibt.

Streiks beantworten Antistreik-Gesetz

hw. Stockholm, 25. April. Während des noch anhaltenden Teilstreiks der Londoner Autobusfahrer mußten jetzt genau wie bei den Generalstreik von 1926 Armeelastwagen eingesetzt werden, damit der auf mehr als 12 Linien stillgelegte Verkehr wieder aufgenommen werden konnte. Amerikanische Berichterstanter bezeichnen den Streik als eine Herausforderung, die an die englische Regierung gerichtet und eine deutliche Antwort auf Bevins drakonisches Antistreikgesetz sei. Binnen 24 Stunden nach der Veröffentlichung streikten bereits 1300 Fahrer und Schaffner, obwohl ihnen dafür fünf Jahre Gefängnis oder 500 Pfund (5000 Reichsmark) Geldstrafe drohen; die Streikenden gehören Bevins eigener Transportarbeitergewerkschaft an.

Auch Angehörige der Gaswerke in Manchester sind in den Streik getreten. Die englische Regierung hat daraufhin angeordnet, nach den Gründen der Streiks zu forschen. Falls betriebsfremde Personen als Anstifter festgestellt werden, kann das vor zwei Tagen vom Arbeitsminister Bevin erlassene Antistreikgesetz in Kraft treten, da es sich in beiden Fällen um Betriebe handelt, die kriegswichtig sind. Die Arbeit in den streikenden Betrieben konnte nur durch den Einsatz von Hilfstruppen aufrechterhalten werden.

Die Brillanten an Generaloberst Hube verliehen

Der „einarmige“ Oberbefehlshaber ist für die ganze Ostfront ein Begriff

Berlin, 25. April. Der Führer verlieh am 20. April das Eichenlaub mit Schwertern und Brillanten zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an Generaloberst Hans Hube, Oberbefehlshaber einer Armee.

Generaloberst Hube, der als Frontoffizier im ersten Weltkrieg einen Arm verloren hatte, aber trotzdem im jetzigen Krieg seine Truppen mit hervorragender Tapferkeit und größter, auch unter den schwierigsten Kampfbedingungen nie ermüdender Energie führte, ist dem gesamten deutschen Heer seit langem ein Begriff. Der „einarmige“ Kommandeur einer Panzerdivision durchbrach im Sommer 1941 im Südabschnitt der Ostfront an der Spitze einer Vorausabteilung die Stalinlinie und erhielt dafür das Ritterkreuz. Für seinen entscheidenden Anteil an der Eroberung von Nikolajew und an der Vernichtungsschlacht von Kiew wurde er schon wenige Monate nach der Verleihung des Ritterkreuzes mit dem Eichenlaub ausgezeichnet. Im Sommer 1942 brach er als General der Panzertruppen und Kommandierender General eines Panzerkorps in kühnem Stoß bis

zur Wolga nördlich Stalingrad vor und wehrte dort mit seinen Truppen in monatelangen, schwersten Kämpfen den immer wieder in starken Massen anrückenden Feind ab. Am 21. Dezember 1942 verlieh ihm der Führer dafür als 22. Soldaten der deutschen Wehrmacht die Schwerter. Dreimal ist Generaloberst Hube seitdem im Wehrmachtbericht genannt worden. Der letzte große Schlag gegen den Feind gelang ihm, als er in den ersten Apriltagen dieses Jahres mit einer stärkeren deutschen Kampfgruppe in heldenhaftem Kampf die Einschließungsversuche mehrerer sowjetischer Armeen und zahlreicher Panzerkorps vereitelte, die im Rücken in beiden Flanken scharf nachdrängenden Bolschewisten abwehrte und die feindlichen Verbände, die sich seinen Divisionen entgegenstellten, überrannte. Unter außerordentlich hohen Verlusten der Bolschewisten an Menschen und Material erzwangen sich die von Hube geführten deutschen Verbände den Weg nach Westen und stehen heute im unverminderten Gefühl ihrer Überlegenheit über die Sowjets in Abwehr und Angriff im Kampf gegen den Feind.

Dr. F. J. Lukas

Anschneiden! Aufheben!

DEUTSCH METHODISCH UND PRAKTISCH

Nemško metodično in praktično

10. Stunde.

Der Specht und die Taube.

Der Specht und die Taube flogen eben von einem Besuche zurück, den sie bei dem Pfau gemacht hatten.

»Nun, wie hat dir heute der Pfau gefallen?« fragte der Specht. »War er dir nicht auch recht widrig? Und wie stolz ist er! Ich möchte nur wissen, worauf er sich so viel einbildet. Doch wohl nicht gar auf seine Füße? Hast du nicht bemerkt, wie unförmlich diese sind? Auch auf seine Stimme kann er sich nichts zugute tun. Etwas Häßlicheres und Unerträglicheres ist mir noch gar nicht vorgekommen. Habe ich nicht recht?«

Die Taube aber antwortete ganz unbefangen: »Ich gestehe, ich habe auf dies alles nicht achtgegeben, denn ich mußte immer seinen Kopf, die Schönheit seiner Federn und seinen majestätischen Schweif bewundern.«

So sieht der edle Mensch an seinem Nächsten immer nur das Gute und vergißt darüber gern kleine menschliche Gebrechen.

W. Grimm

Specht, der — žolna
zurückfliegen — nazaj leteti
Pfau, der — pav
widrig — zopern

sich auf etwas einbilden — domisljati si
unförmlich (unförmig) — spacen, nikomur podoban

sich etwas zugute tun (einbilden) — domisljati si

unerträglich — neznošen

unbefangen — preprost, nepristranski

achtgeben — paziti na

Schweif, der — rep, vlečka

bewundern — občudovati

Gebrechen, das — napaka, hiba

10 Wörter, die Sie lernen müssen:

Pflaster, das — obliž (na rani), tlak (na cesti)

Pflege, die — skrb, oskrba

und die Sätze dazu:

1. Die Straßen mancher Städte des Nordens haben ein Holzpflaster.

2. Es wird gut sein, auf diese Wunde ein Pflaster aufzulegen.

3. Von der Pflege eines Kranken hängt oft das Leben ab.

4. Der Kranke wurde von einer Schwester gepflegt.

5. Auf solche Fragen pflege ich keine Antworten zu geben.

6. Es ist nicht gut, mit schlechten Menschen Verkehr zu pflegen.

7. Im Kriege muß jeder seine Pflicht erfüllen.

8. In Deutschland müssen alle Mädchen das Pflichtjahr machen.

9. Komm mit in den Garten, wir wollen Kirschchen pflücken.

10. Der Bauer pflügt mit dem Pfluge

11. Tiere haben Pfoten

12. Einen Menschen, der sein Handwerk nicht versteht, nennt man einen Pfuscher

„Die Araber sollen Palästina aufgeben“

Berlin, 25. April. Der zweifelhafte Ruhm der zahlreichen englischen Plänemacher, über die sich britische Zeitungen bereits in aller Öffentlichkeit lustig machen, hat auch die Bonzen der Labour-Partei nicht schlafen lassen. So weiß Reuter zu berichten, daß auf der nächsten Labour-Konferenz in England ein Vorschlag unterbreitet werden soll, die Araber dazu anzuregen, Palästina zu verlassen. Man könnte ihnen ja, so versuchen die Labour-Bonzen, die Araber

Skrivnost za zlatimi rešetkami

PO RESNICNIH DOGODKIH POSNETO POROČILO - SPISAL JÖRG REHOFF

Grk je pokimal in prišepetal svojemu ameriškemu tovarišu: »Ti, tale je na oči veliko preveč reverend, da bi bil to v resnici!«

»Jezik za zobe!« je šepetal ta nazaj, vtem ko je drugi Amerikanec počasi vstal in v najlepšem čikaškem slangu pozdravil duhovnika.

»Usedite se, reverend! — Norma še en vikli za gospoda!«

Kmalu so se ti štirje moške pogledali v resne pogovore, kar so dokazovali klci po vedno novih viskijih.

»Gentlemen! — srce me sili, da vam povem, kako srečnega se počutim, da sem našel ravno vas«, je izjavil reverend Pillington svedčano.

»Propagation Society, po katere nalogu si prizadevam pridobiti tudi v Birmi nove ovčice za našo cerkev, je velikopotezna. Dopusča mi svobodoine in čas. Oboje mi je omogočilo, da se nisem nikoli potikal po deželi. Tako sem našel tudi Saikhoa Ghat in zato sem v oglaševalski tri gentlemen, ki se proti visokemu plačilu ne bi plašili majhnega izleta v nepoznano Birmo.«

»Vaše mnenje o majhnem izletu je dobro, reverend!« je pihal Phil Hughes kot glasnik svojih tovarišev Angležu v obraz. »Vi imate v resnici živce! Tudi jaz poznam deželo nekoliko in vem, da je ravno na severu še veliko gorovij in dolin, ki jih doslej še ni videlo nobeno belo obličje. Ampak potovanje v take pokrajine — brrr!«

»Gospod podell moč tistim, ki nameravajo storiti kaj dobrega!« je šepetal udano reverend.

»No, potem bomo že prišli precej daleč!« se je nesramno rezal Grk Simopolos.

Kljub temu so se začeli resno razgovarjati o pripravah. Pogoji so bili ugodni. Reverend Pillington si ni želel nič drugega, kot njihovega spremstva, da bi stražili tovar, s katerim se je nadejal vrniti iz Saikhoa Ghata. Ni povedal, za kakšen tovar gre.

Kot protidajatev jim je kupil opremo za ekspedicijo in povrh še obljubil, da bo vsakemu izmed njih izplačal 5000 dolarjev.

Čisto navadna kupčija. Tisoč dolarjev predajma je prevzel Phil Hughes in jih s spretnim prijemom spravil v svojo zamazano denarnico. Nato so moške segli po svojih širokokrajnih in se poslovili od svojega novega gospodarja.

»Kar metlo bom požrl, če je ta fant v resnici o. k.! Duhovnik si ne naroča takih ljudi, kot smo mi, v beznico, ki je sam ne bi smel nikoli prestopiti, je menil Sparrows.

»Ne govoril budalosti. Svoj denar imamo in bomo storili to, kar se od nas zahteva.« Phil Hughes je bil prekinjen:

»Morda tudi ne, se je rezal Grk.

Drugi dan dopoldne je zginila mala potna družba iz Sadiye v vzhodni smeri...

Pot je kmalu postala zelo težavna. Ker niso vzeli s seboj nobenih tovarnih živali, so prekinjali Amerikanci in Grk pod težo svoje priljage. Grk se je kot prvi odločil, da je odvrge pet steklenic viskija, ki ga je bil vsak izmed njih vzel s seboj kot krepčilo. Pri reverendu je pa bilo videti, dasi je bil starejši od onih, kakor da sploh ne bi čutil svojega bremena. Vtem, ko so se drugi spodtkali nad strnjanimi gorskimi grebeni v gosti džungli dolin, izpili cele litre vode iz votlih belih in vsak dan postajali bolj sitni, je bila dobra volja reverenda vedno večja, čim dalje so prišli naprej.

»Gentlemen, poskusite tudi vi tako!« je menil nekega dne, ko so sedeli okrog majčkenega ognja v taborišču, »na takšnih potovanjih ne pijte niti kaplje alkohola, ampak soljen čaj, kakor domačini na meji Birme in Kitajske in potem morate pri hoji veliko bolj upogibati kolena, ne pa tako kakor bi poskušali koračiti posebno dojmljivo po dvorani kakšnega newyorskega hotela. Ampak to je končno vaša zadeva!« To reši, se je obrnil in eno minuto pozneje že globoko zaspal.

Cemerno so ti trije prihodnje jutro vstali s svojega nenavadnega, primitivnega ležišča. Širokopleči Hughes je nekoliko zaostal in se posvetoval s svojimi tovariši: »Prav za prav bi ga morali... 12.000 dolarjev in 300 angleških funtov nosi pri sebi celo premoženje! Prešel sem to zadnjič nekoč, ko je spal.«

»Pozabil si, da sami tukaj ne moremo ne naprej ne nazaj. Doslej smo mu sledili. Kompara nimamo nobenega, tudi nobenih zemljevidov in domačinov nismo srečali vso pot še nobenih!« je odvrnil Sparrows.

»Bilo bi nevarno za nas, če bi se vrnili brez Angleža, saj nas je videla polovica mesta, ko smo opoldne odpotovali!« je zaključil Grk ta nerazveseljiv pogovor.

In vse je pristno!

Prihodnji dan so prehodili krajšo progo kot navadno. Koliko časa so bili prav za prav že spotoma? Reverend je smehljaje skomizgnil, drugi so bili pozabili zabeležiti si dneve. Ali so bili trije tedni? Ali je bilo štirinajst dni?

»Gentlemen, pripravite se, da boste na oči na zunaj kolikor mogoče ugajali!« je šepetal reverend tisti dan popoldne. »Jutri smo v Saikhoa Ghatu.«

Ti trije so že težko čakali. Nova dežela, ljudje, ki jih razen reverenda še ni bil videl noben beleč! Nekje v temni duši teh klatežev se je pojavilo nekaj takega, kakor pristno predhodno veselje odkriteljev. Polni predhodnega veselja so korakali prihodnji dan naprej. Šli so preko nekega gorskega grebena, potem zopet v neko dolino. Bilo je razmeroma hladno. Džunglja je bila v dolini postajala redkejša. Iz datjave na nekem lahno vzbočenem pobočju so odkrili nekaj njiv s koruzo in prosom, poleg nizkega čajnega grmičevja. Vmes so se vila ozka vijugasta pota.

Znena da so bili moške obstali. Čisto razločno so slišali iz daljave kovinsko bobnenje gonga, nato je zazvenel čistejši glas, nato zopet gločlj. »Že nas javljajo knezu v Saikhoa Ghatu!« je izjavil reverend z zadovoljnim smehljajem.

In potem so bili končno tako daleč. Pred belimi možmi se je razprostirala, ko so zavili po ozki stezi, malo da ne neskončno močna pletenina palisad iz bambusa, ki je bil izredno gosto zasajen. Pred neko ozko odprtino v tej pletenini, kjer je bilo ravno prostora za enega človeka, sta stala dva Birmanca. Bila sta nekoliko bolj temnorjava nego njihovi soplemenjaki iz doline, jasno se je poznala kitajska mešanica. Njihovi gosti črni lasje so bili spleteni v visoko pritrjeno kito in so se svetili, kakor da so lakirani.

Smehljajoč sta se pozdravila reverenda. Na tri pustolovce, ki so radovedno gledali okrog sebe, sta gledala z nezaupanjem.

»Kakor vse kaže, so reveži. Samo kmetijstvo in nekaj koz in ovac...« je mrmrljal Phil Hughes. Njegovo predhodno odkriteljsko veselje ga je bilo že precej minilo.

In vendar so še isti dan debelo gledali od začudenja.

Začelo se je a tem, da sta — ko so se bili izdatno najedli v neki gostilni v koč ob robu velikega čednega trga, ki ga je okviril krog nizkih koč — prišla v gostilno dva, krasno oblečena Birmanca in spregovorila nekaj besed v nerazumljivem jeziku. Reverend je odgovoril in vstal: »Pojdite z menoj, gentlemen, nima nobenega smisla, da bi vam kaj prikri-val. Vi bi to — spretni kakor ste — dovolj hitro dognali. Knez nas pričakuje!«

Povedli so jih v največjo koč na trgu. Na tleh so bile pogrnjene krasne preproge, solidno

pohištvo iz lesa teak, ki mu tropska vročina nič ne more, je stalo ob stenah, pokritih s preprogami. Če je človek natančneje pogledal tja...

V tem trenutku so mislili ti trije, da ne smejo verjeti več svojim očem.

»Ali so to res samo pristni...« je šepetal prevzeti Simopolos.

Reverend je prikimal: »Da, vse pristni rubini. Tukaj v gorah nekje je rubinov na pretek. Ta lisjak tam«, pri tem je pokazal na kneza, ki se je od svojih dvorjanov razlikoval po okrasu na vratu, »ne izda, kje jih najdemo. Hoče mi prodati samo nekaj kamnov, Unco (26,5 g) za sto dolarjev...« Reverend se je mlo smehljajal.

V glavah pustolovcev je začelo delovati. Hughes se je prvi zavedel: »Vi torej napravite pri tem kupčijo z — z...«

»20.000 odstotki, gentlemen!«

»Vsa čast, sir!« je krakal Jack Sparrows navdušeno.

»Veliko preveč previdno, mister Pillington!« Razen Simopolosa noben človek ne bi mogel pojasniti na kak način sta ob povratku iz Saikhoa Ghata prišla ob življenju Sparrows in Hughes. Pa tudi Grk je ostal neizvesten. Morda se je bil še enkrat povrnil v Saikhoa Ghat — h knezu, ki je varoval pisane bankovce reverenda kot zaklad, ko je le-temu dal nateh-tati cel jrbas žarečrdedih rubinov. Kdo ve?

Izginito so pa bile tudi usnjene možnje, ki jih je bil vzel reverend s seboj, ko so se vračali domov. Ugotovljeno je bilo, da je zginil z njimi nekega dne Hughes, da je Sparrows s budimi kletvicami sledil svojemu tovarišu in da se je reverend Pillington shujšan in neobrit pojavil nekega dne v Sadiyi in se še isti večer z železnico odpeljal dalje v Čitagon. En mesec pozneje je podlegel na krovu ladje »Queen Adelaide«, ki je ravno plula mimo Adena v Rdeče morje, zadet od srčne kapi. Niti brzojavka Foreign Office, ki je čakala nanj v Port Saidu, ni mogla dati kakršnegakoli pojasnila, ker je bila tri mesece pozneje po izrecnem povelju komisarja v Aleksandriji uničena.

Reverend je bil veliko preveč previden, so ugotovili njegovi naročilodajci v Londonu. Vsaj kakšen zemljevid bi bil lahko napravil, da bi se bil lahko našel ta tajinstveni Saikhoa Ghat, o katerem so bili Birmanci v gorovju samo vedeli, da nekje obstoja. In da bi se iz nepoznanih rudnikov te dežele lahko dal kriti največji del potrebe sveta glede rubinov, če... Reverend Pillington je bil sicer dober agent Foreign Office, toda ni povsem dobro opravil tega, kar so pričakovali od njega.

— Konec —

Bo svetu

Nazoren zgled za to, v kakšni meri napreduje boljše civilizacija nekaterih južnoameriških držav, daje poročilo v listu »Daily Worker«, po katerem je bila razveljavljena prepoved založništva boljšeševskega slovsstva. Nato je bil brazilski knjižni trg že v čisto kratkem času tako rekoč preplavljen po knji-gah in časopisih boljšeševske vsebine.

Ze nekaj mesecev, tako piše britanski ted-nik »Statist«, čakajo na angleških borzah na že tako dolgo obljubljeno invazijo. Od tedna do tedna se bolj glasno pritožujejo, da mo-rajo že tako dolgo zaman čakati.

Kakor poroča neki ameriški vojni do-pisnik iz Italije po newjorskem TT poročilu, je neki USA bombnik z 10 člani posadke iz devetih različnih dežel izvedel prvo svojo nalogo. Razen Kanadcev, Mehikancev, Ircev in Kitajcev, so imeli — reci in piši — enega Amerikanca na brodu.

Približno polovica novačenih v USA so nesposobni za službo in sicer večji del radi duševnih hlb, ugotavlja severnoamerikanski minister mornarice Knox v nekem mnogo zapaženem članku v »Colliers Magazine«.

sie ihn in Stettin erschossen. Das war in den Novembertagen 1806, gerade vor drei Jahren. Während der Magistrat in der Stadt Stargard verkünden ließ, man möge allen Forderungen der einmarschierenden Feinde nachkommen, hatte der Postmeister und Hauptmann von Hagen noch in der Nacht zum 5. November alle königlichen Gelder durch Eilkuriere dem König nach Königsberg nachgeschickt. Als dann die Franzosen, die am 5. November durch die alten Tore einmarschierten, die Kassen beschlagnahmen wollten, fanden sie keinen roten Heller mehr darin. Darüber wurden sie erbost und ließen den Postmeister vor das Stettiner Kriegsgericht stellen.

brachte ein beträchtliches Gefolge mit, dem auch die Tafel im »König von Portugal« ge-rühmt worden war und das sich einen be-sonderen Spaß von dieser Einladung ver-sprach. Den Wirt konnte das nicht in Verle-genheit bringen, weil er die Zahl der Gäste unter der Hand erfahren hatte; der General von X. indessen sah sich als Gastherr einer reichen Tafel, die von ihm nicht bestellt war. Darum, als der König nach genossener Mahl-zeit scherzte: Er wolle von nun an häufiger sein Gast sein und die übermütige Tafel-runde dem vermeintlichen Gastgeber auf die-ses Versprechen zutrank, nippte er nur an seinem Glas, statt es pflichtgemäß zu leeren. Sie hätten daheim ein Sprichwort, sagte er in seiner westfälischen Mundart: Wer eine Kuh kauft, brauche die Kälber nicht mitzu-bezahlen, die sie geworfen habe!

Und als der König verdutzt fragte, was er damit meine, rief er den Wirt, ihm einen Taler für das zu bezahlen, was Seine Maje-stät der König als sein Gast verzehrt habe; und für sich selber legte er einen weiteren Taler hinzu. Sich die übrigen Herrschaften auf seinen Beutel zu laden, habe ihn weder sein Vater reich genug, noch seine Mutter dumm genug auf die Welt gebracht.

ZRCALO ČASA

Po smrti državnega ministra Gauleiterja Adolfa Wagnerja je Führer postavil Gaulei-terja Paula Gieslerja za bayernskega mini-stra des Innern in za Gauleiterja za Gau Mün-chen - Oberbayern. Nadalje je Führer po-stavil Paula Gieslerja kot naslednika umrie-ga ministrskega predsednika. Ministrski predsednik Paul Giesler bo pa tudi še nade-lje vodil posle bayernskega državnega mini-stra za uk in bogočastje, financ in gospo-darstvo.

Abesinski negu je energično protestiral proti nameri Osi nasprotne vlade, da bi do-bil Viktor Emanuel dovoljenje za vstop na zamorsko celino. Če bi italijanski bivši krah kljub temu uresničil svojo namero, pa zahte-va on, da mu ga izroče, da se bo pokoril za zločina, ki jih je zakrivil med vojno v Abesiniji.

Velikanske dobičke niso dosegli samo ve-liki koncerni, ampak tudi srednje velike to-varne Zedinjenih držav in so napravili v le-tu 1942. najboljšje kupčije, odkar obstajajo, piše newyorski časopis TM.

Vsak deseti vojak severnoameriške arma-de je baje zamorec, pravi neko poročilo iz Washingtona. Tačas služi že devet odstot-kov črncev pod zvezdnim praporjem, od teh so polovico poslali na prekomorska bojišča.

Če to ne pomaga... Nove severnoameri-ške stopnje činov za admirale, ki omogoča-jo admiralu Kingu in admiralu Leyhyju, da nosita na ramah šest zvezd, so povzročile, kakor pravi nek ameriški vojaški časo-pis, bojazen, da bo Anglija iz razlogov pre-stiža, da se na zunaj obdrži prednost na morju, ustvarila še višja admiralska mesta in uvedla činovne stopnje z osmimi zvezda-mi.

Angleški poveljnik v Jugovzhodni Aziji lord Mountbatten je preložil svoj glavni stan iz Novega Delhija v Kansy na Ceylonu; tako je sporočila službena angleška poro-čevalna agencija.

Kriminaliteta mladine na Angleškem se je po navedbah lista »People« med tem tako grozovito razpasla, da niti ne vedo več, kam bi spravili po sodišču obsojene mladostne zločince. Tako številne poboljševalnice ka-kor jetnišnice v državi so že davno docela prenapolnjene.

Prvikrat v zgodovini Portugalske so ra-cionalni kruh v Lizboni in okolici. Ker se trdovratno vzdržuje govornica, so Zedi-njene države zaprle izvoz vsakovrstnih živil na Portugalsko, je bil v zadnjih dneh naval na prodajalne zaradi nakupa ameriških testenin.

»Karkoli bo sovražnik tudi poskušal, ne samo japonsko brodovje, ampak tudi celo-kupna japonska armada sta pripravljani, da ga uničujoče porazita.« S temi besedami je poudaril kapitan Mačušima trdno nado Ja-poncev v zmago. Ta izjava je odgovor na pretnjo severnoameriškega admirala Ernsta Kinga, češ da je prišel čas, prisiliti japo-nsko brodovje na Pacifiku k odločilni bitki.

145.082 častnikov in moštva je po navedbi vojnega ministra Stimsona zgubila severno-ameriška armada od vstopa Zedinjenih drž-žav v vojno do 7. aprila.

Čilski predsednik Rios je sporočil mini-strskemu svetu, kakor poroča list EFF iz Santiaga de Chile, da ni voljan izvršiti kak-šne spremembe v kabinetu. V političnih kro-gih smatrajo to nedvoumno izjavo kot težek udarec za ljudsko fronto.

Ogrski državni upravitelj je, kakor uradno objavljajo, postavil podmaršala Johanna pl. Vöröša za novega načelnika honvedskega generalnega štaba.

Der König tanzt / Von Werner Ide

Novembernebel rieselt endlos durch die trüben Straßen der königlichen Residenz Berlin. An diesem Abend strahlt heller Lichtschein aus den Fenstern des Schlosses. Drinnen ist es warm und singen die Geigen, vor dem Tor stehen die Posten fröstelnd in den Mänteln und starren in die Nacht.

Im Festsaal hat sich eine glänzende Gesell-schaft zusammengefunden, aber die Züge des Königs sind verschlossen, und um seine Augen liegt ein trüber Schimmer. Hin und wieder wandern sie über das Antlitz der edlen, leidgeprüften Frau an seiner Seite: um die weichen Lippen der Königin Luise schwebt zwar ein Lächeln, aber ein ganz feiner Griffel grub in ihre reine Stirn die Runen des Todes. Wie immer trägt sie den Schal um den Nacken. Sie schaut zusammen, da sie jetzt in das Dunkel der Nacht durch das Fenster einen Blick wirft: so unsicher und un-gewiß liegt die Zukunft Preußens an diesem Wintertag des Jahres 1809 vor ihr.

Da klären sich ihre Züge, und ein unaus-sprechlich reines Licht strahlt aus ihren blauen Augen. Der Hofmarschall stellt dem königlichen Paar zwei Menschen vor, an denen jetzt die Blicke der vielen Würdenträ-ger und Gäste hängen. Es sind ein schon ergrauter Mann in Hauptmannsuniform und ein schlankes Mädchen, das gerade die Zwanzig erreicht haben mag. Tief sinkt sie beim zeremoniellen Hofknicks zusammen und neigt das Haupt mit den hellblonden Locken. Neben ihr steht mit einem ehrfürchtigen Sen-ken des Kopfes ihr Vater, der Stargarder Postmeister und ehemalige Hauptmann von Hagen.

In dem weiten Rund des Saales wird es un-gewöhnlich still. Alle blicken mit Spannung auf die vier Menschen: auf den König, der jetzt dem Hauptmann von Hagen auf die Schulter klopft und einige Worte in seiner abgehackten Weise spricht, auf die Königin, die dem Mädchen die weiße Hand zum Kusse

reicht, es dann aber an die mütterliche Brust zieht und ihm einen Kuß auf die Stirn haucht. Sie zieht das errötende Mädchen neben sich auf den gepolsterten Sitz und plaudert strah-lend mit ihr, dabei läßt sie aber deren Hand nicht los, die sie hin und wieder liebko-send tätschelt.

Da klingt das Sprechen in der Gesellschaft wieder auf. Wer es noch nicht wußte, der erfährt es jetzt:

Ja, dieser Hauptmann von Hagen ist ein grimmiger Franzosenfeind. Beinahe hätten

Die Einladung / Von Wilhelm Schüder

Der Soldatenkönig, selber um seiner Spar-samkeit willen verschrien, hatte von den boshafte Geschichten gehört, die über die Knauserigkeit des Generals von X. im Um-lauf waren: er habe aus Geiz seine Braut so lange verträstet, bis es zu spät zum Heiraten gewesen wäre; und um seine Hosen zu schone-n, säße er zu Hause nur mit einem Kutschermantel bekleidet, den er im heißesten Sommer nicht auszüge und der im Win-ter den Ofen ersetzen müsse.

Stets zu derben Späßen bereit, stellte der König eines Abends im Tabakskollegium den General zur Rede, warum er noch nie von ihm eingeladen worden sei?

Er führe keinen eigenen Haushalt und äße im Wirtshaus! suchte der General die dro-hende Gefahr abzuwenden, der als gebürti-ger Westfale um seiner Aussprache willen gewohnt war, sich bei den Preußen seiner Haut zu wehren. Aber Friedrich Wilhelm I. beharrte, daß man im »König von Portugal« eine ausgezeichnete Tafel führe! So gab es kein Entweichen mehr, und der General mußte den König zum Mittagessen einladen.

An dem abgemachten Tag aber erschien der König durchaus nicht allein, sondern er

Sie hätten sich gern an dem treuen Manne gerächt und ihn in den Sand gestreckt, wagten es aber doch nicht, da die Abfertigung des Geldes noch vor ihrem Einmarsch ge-schehen war. Dafür konnte sich der Post-meister dann in den folgenden Jahren vor Einquartierung des verhaßten Feindes nicht retten.

Inmitten der Wirren und Verdrießlichkel-ten der Besatzung war dem treuen Manne die Tochter Stolz und Liebe. Sie blieb gelas-sen, behandelte den Feind aber mit eisiger Höflichkeit. Keiner der vielen Offiziere aber konnte es je erreichen, daß ihm Mademoi-selle von Hagen erlaubte, sie zur Tafel oder gar zum Tanze zu führen.

So flüstern die Gäste und blicken mit Rüh-rung auf das Bild.

Dann aber klingen weich die Takte eines Menuetts auf. Der König verabschiedet den Hauptmann mit einem herzhaften Händedruck, wendet sich dann zu seiner Frau, die sich mit ihrem Schützling erhebt, spricht mit ihr wenige, gute Worte. Er verneigt sich leicht vor der Postmeisterstochter und reicht dem Mädchen, das wie von Blut übergossen vor ihm steht, den Arm: er führt sie zum Tanz.

Wieder wandern viele Augen hinter dem Paare her, das jetzt die ersten zierlichen Menuettschritte macht:

Der König tanzt!

Wußten Sie schon...

...daß der neuzeitliche Arzt seine Dia-gnose nicht nur nach den eigentlichen Krank-heitssymptomen, sondern auch nach dem Ge-sichtsausdruck des Patienten stellt?

...daß Franz Grillparzer volle fünf Jahre an seinem Trauerspiel »Des Meeres und der Liebe Wellen« gearbeitet hat?

...daß man im Mittelalter nicht weniger als sechzig verschiedene Pestheilige kannte, welche die Menschheit vor dem »schwarzen Tod« bewahren sollten?

Iz naše listnice

Iz kroga naših čitateljev

Skrajni čas je, da posežemo vmes

Priobčujemo sledeči dopis enega izmed naših bralcev na Gorenjskem:

V zadnjem času večkrat čitamo v našem listu razne zanimive članke o O. F. Vsa ta razmotrivanja in odkrivanja, zahrbtnega komunizma, ki se skriva v O. F., so zelo koristna in poučna za naše nevedno ljudstvo. Toda žal, da po vseh krajih Gorenjskega ljudje v to še nimajo pravega razumevanja in to zato, ker teh satanskih ciganov še niso imeli prilike dejansko spoznati. Kar pa trpijo po O. F. ljudje v hribovitih vaseh in okoli njih, to je pa že neznosno.

Precejšen del poštenega moškega prebivalstva, nekateri z vsemi družinami, zapuščajo rodno zemljo, odhajajo v tujino z željo, da si ohranijo vsaj golo življenje pred lastnimi brati — Kajni —. To je glavni cilj Slovenske osvobodilne fronte, pomoriti poštene in delavne ljudi, prisilno odvzeti iz gozdove ali pa razgnati po svetu. Tako da se bodo potem na tem slovenskem grobišču mastili kakor krokardi pri svoji mrhovini. Ti volkovci v ovčjih oblačilih naj si nikar ne delajo nobenih utvar glede žrtve, ki padajo zadnje čase po Gorenjskem, v doglednem času bodo prejeli zato hudo kazen. Vsakemu nasilstvu je še sledila reakcija. Prizadeto ljudstvo ima tudi oči in ušesa. Do sedaj se še samo sušila o vaših zločinskih organizacijah, o zapeljevanju naše mladine po komunističnih mladinskih organizacijah, pri katerih so največ zastopana dekleta in to od 14. do 20. leta. Ve poštene, verna slovenske matere, ali se zavedate, kakšno odgovornost nosite pred Bogom in našim narodom — ko bo vas in vaše hčere klical na odgovor? Kakšne naj bodo to bodoče gospodinjice in žene svojim možem ter kakšen bodoči rod? To vprašanje si zastavite enkrat, očetje in matere, ko premišljate o nadaljnjem obstoju našega slovenskega naroda. Banditi in njihovi pomagači vendar z nekim sadizmom pregovarjajo in poganjajo naše očete in brate v gozdove, da tam krvavijo za židovski komunizem. Slovenska narodnost pa jim je deveta briga.

Dve leti že kričijo o izdajalcih. Z dejanjem na kratko povedano pa je stvar taka, da delajo to sami. Saj jih ni nič drugega, kot velika usta, če jih je kje 200 skupaj, pa drugi dan že objavijo njihovi trobentači, da je bila cela brigada z 2000 možmi. Tako potencirajo vsa poročila, ki niso nikomur v korist, le narodu v pogin.

Eno pa je gotovo, s svojim življenjem so se banditi ločili od ostalega civiliziranega sveta, postali so navadni roparji in zločinci.

Če je med nami še kaj usmiljenja in volje do obstanka, je skrajni čas, da posežemo vmes in rešimo, kar se da še rešiti, da rešimo prisilne mobilizirane, domače zapeljance in njihove družine počasnega, toda sigurnega pogina.

Vas, terence, domače zaupnike, raznašalce in razširjalce boljše propagande, kakor vas dobavitelje hrane, zdravil banditom, vas zdravnike, mlinarje, lekarnarje, trgovce, vaške zbiratelje in teroriste, ki vlečete z mučitelji slovenskega naroda opozarjamo in vam dajemo na znanje, ako ne prenehate, bodo lepega dne čitatelji tega lista čitali vaša prava imena. Ta dela, ki ste jih storili pri tej nedolžni preletu krvi, kličejo po maščevanju. To liko samozavestnih mož in fantov pa ima še vedno Gorenjska, da vas razkrinka in spravi na kolena, če ne prenehate s svojimi krvnimi nasilstvi.

Trpeči slovenski narod pa že kaže s prstom na vas.

Poštna spremna številka spada k podatkom k odpošiljatelju

Državni minister pošte opozarja ponovno, da je v interesu vseh, ki imajo opravka s pošto, da dodajo svojo Pošteiztehl (poštno spremno številko) podatkom o odpošiljatelju na zunanji strani poštinih pošiljk in v napisu pisem, računov in drugih trgovskih formularjev. Kot pripomočki za ustanovitev poštne spremne številke bodo v doglednem času izdani sezname vseh krajev v Veliki Nemčiji z navedbo poštinih spremnih števil in velika karta, iz katere bodo razvidna področja posameznih poštinih spremnih števil in razdelitev Gauov.

Verlag und Druck: NS-Gauverlag und Druckerei Kärnten GmbH, Klagenfurt. — Verlagsleiter: Dr. Emil Heitjan. — Hauptschreiftleiter: Friedrich Horstmann. Zurzeit ist Anzeigenliste Nr. 1 gültig.

Proslava Führerjevega rojstnega dne v Krainburgu

Proslava Führerjevega rojstnega dne, prirejena po Ortsgruppi NSDAP v Krainburgu, je postala dojemljivo slavlje vseh Nemcev Krainburga. Že mnogo časa pred začetkom slavlja so prišli udeleženci od vseh strani v Partenheim na Goetheplatzu. Bila je pestra silka: praznično razporejeni ljudje, vesele vrste Hitler-Jugend, politični vodje in formacije NSDAP, NS-Reichskriegerbunda in številni zastopniki oborožene sile so prišli.

Slavnostna dvorana je komaj sprejela veliko število udeležencev. Slavnosti je dal dostojno obeležje pevski zbor HJ učiteljskega s slavnostnimi pesmimi in reki.

Potem je Pg. Burger slavil življenje Führerja in je posebno orisal njegov vojaški potek življenja.

Tudi Kreisleiter Pg. dr. Pfeifferl je slavil Sloveka, Führerja, bojevnika in politika Adolfa Hitlerja in osvetlil njegov značaj in genialnost kot stebra njegove veličine.

Krasni spev: »Herrgott steh dem Führer bei«, se je kakor prisrčna prednasana molitev priključil zadnjim besedam Kreisleiterja. S počastitvijo Führerja in pesmima nacije se je končala slavnost Führerjevega rojstnega dne.

Kreis Radmannsdorf

Neumarkt. (Slavje.) Führerjev rojstni dan je našel tudi slikovito, v Karawankah ležeče mesto Neumarkt v prazničnem razpoloženju, okrašenih hiš, izložb in odprtih src. Za 19. uro je Ortsgruppenleitung der NSDAP povabila na zborovanje v dvorani »Na skalici«. Prostor je bil gosti napolnjen. Dekleta BDM pod vodstvom ge. Loisi so otvorile slavnost. Po II. Beethovnovi romanci, umetniško predva-

jani po gospé Strselbovi (klavir) in gospodu ing. Smolliku (violina), je pevsko tovarilstvo pod vodstvom Pg. Eggerja vzorno zapelo slavnostno pesem. Pg. Reinisch je čital »o vojnem prostovoljcu Adolfu Hitlerju«. Slavnostni govor je imel Propagandaleiter Kreisa Radmannsdorf Pg. Oberdorfer.

Kreis Stein

Domschale. (Proslava Führerjevega rojstnega dne.) V prostoru za uslužbenca nekega obrata je Ortsgruppe Domschale proslavila Führerjev rojstni dan. Pevski zbor pod vodstvom pevovodje Oberrauterja je zapel zbor: »Eine Trommel geht in Deutschland um« in »Herrgott, steh dem Führer bei«. Ortsgruppenleiter Themesl je imel slavnostni govor, poln vernega zaupanja v edinstveno osebnost Führerja Adolfa Hitlerja.

Naši vojaki pozdravljajo domovino

Z Vzhoda pošiljajo gorenjski fantje, ki vrše tam vojaško dolžnost vsem gorenjskim znancem in znankam najlepše pozdrave. Maj Franz, Mari Ludwig, Bogataj Bartel, Kerchiltar Rudolf.

Z Zapada sledeči grenadirji: Franz Lapp, Moste. Komenda; Karl Trojer, Ober Zarz; Emil Mersch, St. Martin bei Littai; Omann Leopold, Zwischenwässern; Franz Boschtsch, Viktsche; Franz Leben, Unt. Wesnitz; Stanislaus Judesch, Kanker; Josip Antschmer, Predassel; Franz Schkofitz, Mlaka bei Krainburg; Stanislaus Schwegel, Krainburg; Vinzenz Golmaier, St. Anna bei Neumarkt.

Z Vzhoda: Soldat Srebrnjak Franz iz Winklern, bei Krainburg.

Roparski umor v Kleinkirchnu

Dne 15. aprila 1944. ob 7. uri je mladostnik, delomazni kmetijski delavec Albert Stampfer, nazadnje stanujoč v Aigen, občina Kleinkirchnheim št. 32., Kreis Spittal a. d. Drau, umoril v Kleinkirchnheimu št. 32. stanujočo 58 letno kmetijsko delavko Marijo Gasser s namenom, da jo oropa.

Marija Gasser je bila nekaj dni pred tem na obisku pri materi Alberta Stampferja in je omenila v prisotnosti tega, da ima prihranjen denar. Ko je Albert Stampfer to slišal, se je odločil, da Gasserjevo ob dani priložnosti umori, da bi imel možnost prisvojiti si njene prihranke. Dne 15. aprila 1944. je ta načrt umora izvršil. Ob 4. uri je prišel do hiše Kleinkirchnheim št. 32, odprl hišna vrata s vitrihom, zaprl vrata spet od znotraj in se skril v veži za jedilno omaro, ki stoji blizu zadnjih vežnih vrat. Morilno orodje — leseni bat je položil pripravljen za prijem v nasproti omari nahajajoče se korito. Domneval je, da bo Gasserjeva zjutraj prišla do zadnjih vrat in bi jo v trenutku, ko bi hotela odpreti zadnja vrata, zgrabil od zadaj, vrgel na tla in z batom ubil. Šele ob sedmih zjutraj je prišla Gasserjeva z

gornjega nadstropja in šla proti zadnjim vratom. Ko jo je Stampfer zgrabil od zadaj, da bi jo vrgel na tla, se je postavila v bran, ga s praskanjem po obrazu ranila in je še lahko pribežala do sprednjih vežnih vrat. Stampfer je zgrabil bat, skočil za Gasserjevo in jo ubil pri sprednjih vežnih vratih s 5 udarci bata po glavi. Udarci so bili tako močni, da se je pri tem razdrobil gornji del bata.

Potem je šel Stampfer v stanovanjsko sobo Gasserjeve in tam oropal listnico s 135.30 RM gotovine, moško nikelnasto žepno uro s pokrovom, en par volnenih rokavic, in karte za obliko in živila. Preden je zapustil kraj storjenega dejanja, je Stampfer, da ga ne bi mogli spoznati, obelkel plašč Gasserjeve in si zavezal na glavo njeno ruto ter tako preoblečen zapustil hišo v Kleinkirchnheim št. 32.

Stampfer se pa tega ropa ni mogel dolgo veseliti. Še istega dne ob 16. uri je bil od kriminalne policije v Klagenfurtu sporazumno z orožniško postajo Kleinkirchnheim aretiran in krivda mu je bila dokazana. Predan bo Landgerichtu radi obsodbe.

Rodbinska kronika iz Gorenjske

Kreis Krainburg

St. Georgen. Rojstva v mesecu marcu: Anna Kopatsch, St. Georgen; Franz Steffe, Hülben; Franziska Steffe, Hülben; Maria Stern, Hraetie; Aloisia Kroschel, St. Georgen; Franz Kristanetz, Mitterdorf; Johann Kaculak, Mallnitz in Maria Schunker, Olschek; — Umrla so: Michael Kuschel, Lausach; Alois Poleiner, Olschek; Stanislaus Likoser, Hotemasch; Marianne Markuta, St. Georgen; Johanna Kropfer, St. Georgen in Franz Kopetz, Oberfeld.

Zirklach. Meseca marca so bili rojeni: Ervin Tratnik, Zirklach; Anna Blasch, Grad; Mathilde Grizl, Sittichsdorf; Franz Repnik, Unterfernig; Cyril Sluga, Grad; Josef Martiniak, Grad; Gabriele Bolka, Zirklach; Maria Globotschnik, Zirklach; Franz Rogel, Unterfernig. — Umrla so: Gertrud Widmer, Oberfernig; Katharina Petritsch, Waschze; Johann Grizl, Sittichsdorf; Antonia Jersche, Ulrichsberg; Franziska Koschel, Unterfernig.

Laak a. d. Zaler. Meseca marca so bili rojeni: Josefa Hartmann, Zauchen; Maria Karlin, Werloch; Franziska Bradeschko, Draga; Franz Woschner, Moskrin; Johann Prwondnik, Laak a. d. Zaler, Unterpulfurn; Josef Jenko, Draga; Josefa Sicherl, Laak a. d. Zaler, Brückeng; Vinzenz Kuralt, Oberfeichting; Ladislav Primoschitz, Heiligengeist; Maria Krischel, Goeschitz; Franziska Zof, Oberfeichting; Josef Bogatel, Ratendorf; Anna Swolschak, Heiligengeist; Josef Skerbisch, Sutna; Josef Miklauschitsch, Ermern; Kasimir Sowa, Schwarzenberg; Maria Kalan, Dörfen; Johann Primoschitz, Laak, Unterpulfurn. — Umrla so: Johanna Hribernik Heiligengeist; Matthäus Dolner, Bresnitz; Maria Bertonzel, Godeschitz; Antonia Gregorin, Laak; Leopold Kern, Laak; Franziska Rosmann, Oberfeichting; Josef Maier, Sawoden; Peter Meguscher, Laak; Johann Poleiner, Winkel; Andreas Brenk, Schwarzenberg; Josef Kuralt, Oberdorf.

Kreis Radmannsdorf

Wochelner Mitterdorf. V mesecu marcu so bili rojeni: Supanz Stanislaus, Goriusche; Arch Mathilde, Woch. Mitterdorf; Sodia Mathilde, Woch. Mitterdorf; Supanz Franz, Jereka; Arch Felix, Goriusche; Sodia Franz, Goriusche in Preschel Maria, Woch. Mitterdorf. — Umrla pa so: Preschel Franziska, Woch. Mitterdorf; Besnik Felix, Goriusche in Sterger Johann, Goriusche.

Kreis Stein

Stein. Meseca meseca so se narodili: Bartholomäus in Josef Riffel, Münkendorf; Josefa Schurbi, Salenberg; Xenia-Josefa Nikolala Sadniker, Schutt; Spiridiona Aloisia Rode, Steinhüchel; Georg Suschnik, Oberfeld; Franziska Lach, Theinitz; Josefa Demscher, Münkendorf; Josefa Taler, Tutschna; Mathilde Trebuschak, Goditsch; Maria Matian, Wir; Gabriella Podjed, Podgier; Josef Nowak, Unterberg; Peter Kleimenz, Hrib; Johann Hrdlick, Münkendorf; Maria Bergant, Podgier; Josef Golob, Jeranowo; Franz Kosirnik, Th

„Ljubezenska premiera“ v Krainburgu

O vsebini filma »Ljubezenska premiera«, ki ga bodo 28. aprila predvajali v Krainburgu: V odmorih med nastopi ni za operno pevko Vero Warden nič lepšega, kakor da se igra z malim Bisi, nekim pet letnim gledališkim otrokom. Ona ima pač otroke rada, slavna, mnogo obetavana Vera, in najraje bi sama enega rada imela, če bi k temu ne spadalo mož. Ona pač še ni našla »pravega«, in če se razgleda v krogu svojih znancev, no potem samo smejejo se lahko odmgne. Tako se je zadržala v Verini glavi zamisel, da bi vzela moža, samo da bi prišla do otroka in da bi otrok imel očeta, po prvem otroku pa takoj zahtevati ločitev. Ali je resnično samo pomanjkanje moških, ki je dosedaj preprečilo ustvaritev tega načrta, ali ni mogoče samo strah pred tem eksperimentom? Vsekakor ne misli Vera, ko se seznani s komponistom Ascel Berntom, čigar operetno revijo pomaga pripravljati, na ta svoja komplicirana načela, ampak se zaljubi v njega brez posttranskih misli, ravno tako kakor se zaljubi ženska v moškega, ki ga najde vrednega v ljubezni. In on, ki se ni drznil verjeti v tako srečo, je popola ljubimec. Po indiskreciji zve o zadevi »ločitev po prvem otroku« in je toliko bolj ogorčen o njemu namenjeni vlogi prividnega zakonskega moža, ker je njegova strast za Vero resnična in globoka. On ne razume, da Vera ni nikoli na to pomislila, da bi mu resno prisojala v njeni teoriji izmišljeno vlogo. Prijatelji hočejo pomagati ali napravijo nesrečo še večjo. Vse kaže, kakor da sta se ona za vse čase razprla. Ali čustva, ki jih imata drug do drugega, poderejo vse po razumu in okolici postavljene stene in končno smo priča pribojnosti in zato tem večje notranje sreče. Vse to je že igra s prispodobno v jedru — in to v pestrem, lahkem, veselem gledališču, ki tudi najtežje nikoli ne vzame vprav zares.

Vesti iz Ljubljane in okolice

Preokret na Goriškem. Prebivalstvo na Tolminkem se je tam že skoraj povsem otreslo tolovajskega pritiska. Ljudje se za grožnje gozdnih tolovajev in domačinov terencev prav nič več ne zmenijo in si svoje življenje urejajo tako, kakor je to njim najbolj prav. Veliko domačinov je že pristopilo k Slovenskim narodnim stražam, mnogi, ki so se znebili gozda in tamkajšnje tovaršije, pa so se prostovoljno javili na delo, samo da jim ni več treba delati tlake za razne »internationalce« kakor sedaj že skoro povsod pravijo tolovajem. Ta označba pa je zares tudi utemeljena, saj je prav našim preprostim ljudem vsak dan bolj očitno, da tako zvana »narodna osvobodilna vojska« nima z našim narodom nobenega opravka več; vanjo namreč s silo mobilizirajo v zadnjem času ljudi z vseh vetrov, kakor pač pridejo tolovajem »pod roke« — Zanimiva so tudi poročila iz idrijskega kota, ki prav tako potrjujejo, da je med ljudmi opaziti velik preokret. V Idriji velja to še prav posebej za rudarje, ki so se jim tolovaji do smrti zamerili z neko svojo nameravano akcijo, ki bi lahko zahtevala mnogo domačih življenj, če ne bi bila pravčasno odkrita in preprečena. — S komurkoli danes govoriš, slišiš približno isto: Preveč smo zaupali, varali smo se, toda na posled smo spoznali. Sedaj smo spet na svoji pravi narodni poti, s katere nas nič več ne odvrne. Komunizmu je pri nas odklenkalo prav zato, ker se je v vsem pokazal ne le nenarodnega, temveč protinarodnega.

Mlaka; Natascha Margaretha Kiss, Münkendorf; Johann Hriber, U. Palowitzsch; Marian Moditz, Duplitz; Josef Gerkmann, Theinitz. — Umrla so: Peter Luder, Fuschine; Anna Plachuta, roj. Rak, Brische; Bartholomäus in Josef Riffel, Münkendorf; Josef Nowak, Unterberg; Maria Tschebul, roj. Schurbi, Podgier; Maria Golob, Münkendorf; Karl Reich, Münkendorf; Theresia Samlen roj. Erjauschek, Goditsch; Josef Birk, Stein; Johann Molj, Stein.

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem vest, da smo mesto vsega snidenja dobili žalostno vest, da je naš ljubljani sin in brat

Branimir Fr. Skrabelj

Pionier,

v cvetoči mladosti, star komaj 19 let, padel junaške smrti na Vzhodu dne 23. marca 1944. Njegovo truplo počiva daleč proč od njegove mile rodne zemlje. Pokopan je na nekem vojaškem pokopališču.

Naj počiva v miru in na svidenje nad zvezdami.

Birnbaum pri Adlingu, v aprilu 1944.

Ferdinand, Marija, starši, Eduard, Albert, Tomislav, Hotimir, bratje in ostalo sorodstvo.

Globoke petrti naznanjamo, da je naš srčno ljubljani sin in brat

Kerschitsch Johann

Grenadier,

v cvetoči mladosti, komaj 19tih pomladi, po težkih poškodbah 22. III. 44. za vedno preminul.

St. Veit / Sawo, 18. IV. 1944.

Zalujoča družina Kerschit-

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjamo tužno vest, da je umrl naš ljubljani sin, oz. brat

Andrej Bilenz,

Grenadier,

dne 15. aprila v lazaretu na Vzhodu za posledicami zadobljene rane, star komaj 25 let.

St. Veit / Weichselsdorf.

Zalujoči: oče Jakob, mati Antonija, bratje:

Tine, vojak na Vzhodu, Peter, vojak na

Vzhodu, sestra Marinka

Vorverlegung des Zuckerbezuges für die 63. bis 66. Zuteilungsperiode.

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des Cdz für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

Für die 63. bis 66. Zuteilungsperiode wird den Verbrauchern die Verpflichtung auferlegt, den ihnen für diese Periode zustehenden Zucker wie folgt vorwegzubeziehen: Der Zucker für die 63. und 64. Zuteilungsperiode muß schon in der 62. Zuteilungsperiode, das ist in der Zeit vom 1. bis 28. Mai 1944, bezogen werden. Der Zucker für die 65. Zuteilungsperiode muß schon in der 63. Zuteilungsperiode, das ist vom 29. Mai bis 25. Juni bezogen werden. Der Zucker für die 66. Zuteilungsperiode ist schon in der 64. Zuteilungsperiode, das ist vom 26. Juni bis 23. Juli 1944, zu beziehen. Die hierzu nötigen Zuckerkarten werden rechtzeitig an die Verbraucher ausgegeben.

Klagenfurt, den 12. April 1944.

Landesernährungsamt Kärnten.

Ausgabe von Fleischschmalz an Stelle von Butterschmalz

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des Cdz für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

In der 62. Zuteilungsperiode, das ist in der Zeit vom 1. bis 28. Mai 1944, erhalten die Verbraucher Fleischschmalz an Stelle von Butterschmalz auf die Bestellscheine und Kleinabschnitte über Butterschmalz, und zwar werden an Stelle von 80 Teilen Butterschmalz 100 Teile Fleischschmalz ausgegeben. Die Ausgabe des Fleischschmalzes erfolgt nicht durch die Lebensmittelgeschäfte, sondern durch die Fleischhauer. Eine Vorbestellung von Fleischschmalz ist nicht erforderlich. Die Bezugsabschnitte über Butterschmalz sind ungültig. Die gemeinschaftlich verpflegten Personen erhalten an Stelle von Butterschmalz ebenfalls im gleichen Verhältnis Fleischschmalz. Vegetarier, die regelmäßig beim Ernährungsamt den Fleischumschlag vornehmen, können die Bestellscheine und Kleinabschnitte über Butterschmalz beim Ernährungsamt gegen Reisemarken für Butter umtauschen.

Klagenfurt, den 12. April 1944.

Landesernährungsamt Kärnten.

Hausbrandkohlenversorgung 1944-45

Der Beauftragte für die Kohlenbewirtschaftung der Chefs der Zivilverwaltung in der Untersteiermark und in Oberkärnten gibt bekannt:

Das neue Kohlenwirtschaftsjahr 1944/45 beginnt am 1. April 1944 und endet am 31. März 1945.

Der gesteigerte Bedarf der Rüstungswirtschaft und anderer kriegswichtiger und lebensnotwendiger Verbrauchsstellen verlangt, daß im neuen Kohlenwirtschaftsjahr Einsparungen im Hausbrand erzielt werden.

Die bisherigen Bestimmungen über die Hausbrandkohlenversorgung bleiben im wesentlichen unverändert.

Als Grundlage für die Versorgung der Verbraucher gelten auch im Kohlenwirtschaftsjahr 1944/45 die in die Kundenlisten der Kohlenhändler eingetragenen, vom Wirtschaftsamt überprüften und auf den sparsamsten Verbrauch richtiggestellten Jahresbezugsmengen, ohne daß auf diese Mengen ein Lieferanspruch besteht. Eine Neueintragung in die Kundenkartei ist nicht notwendig. Jeder Verbraucher erfährt von seinem Kohlenhändler die voraussichtlichen Bezugsmengen. Ein Wechsel des Händlers ist grundsätzlich nicht gestattet. Die Verbraucher sind verpflichtet, art- und sortenähnliche Brennstoffe anzunehmen.

Verbraucher, die lagern können, verlieren die Bezugsberechtigung, wenn sie zum Zeitpunkt der vom Händler angebotenen Lieferung die Annahme verweigern.

Auf die kriegsbedingten Schwierigkeiten bei der Belieferung der Verbraucher durch den Kohlenhandel wird besonders hingewiesen.

Die Verbraucher sind angewiesen insbesondere während der Übergangszeiten im Frühjahr und Herbst äußerst zu sparen, um sich dadurch für die Wintermonate einen entsprechenden Vorrat zu schaffen.

Jeder Verbraucher ist verpflichtet, alle Umstände, welche eine Herabsetzung der zuerkannten Brennstoffmengen zur Folge haben, ohne Aufforderung über seinen Kohlenhändler dem zuständigen Wirtschaftsamt bekanntzugeben.

Insbesondere haben Umquartierte aus luftgefährdeten Gebieten jede Wohnungsveränderung ihrem Kohlenhändler und dem zuständigen Wirtschaftsamt zu melden.

Die näheren Bestimmungen sind den Kundmachungen des Kohlenhandels zu entnehmen.

Der Beauftragte für die Kohlenbewirtschaftung der Chefs der Zivilverwaltung in der Untersteiermark und in Oberkärnten.

Roggenzerzeugnisse statt Speisekartoffeln

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des Cdz für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

Jene Inhaber des Bezugsausweises für Speisekartoffeln, welche nicht mehr als 100 kg Speisekartoffeln eingekellert haben, erhalten zum Ausgleich für die gesenkte Speisekartoffelration auch in der 62. und 63. Zuteilungsperiode einen Sonderbezugsausweis zum Bezuge von Roggenmehl bzw. Roggenbrot. Dieser Sonderbezugsausweis wird an die in Frage kommenden Verbraucher nicht automatisch ausgegeben. Die Verbraucher müssen vielmehr denselben unter gleichzeitiger Vorlage ihres Bezugsausweises für Speisekartoffeln raschmöglichst bei ihrer zuständigen Kartenausgabestelle abholen. Die Warenausgabe auf die Abschnitte dieses neuen Sonderbezugsausweises erfolgt gleich wie in den letzten 3 Perioden.

Klagenfurt, den 24. April 1944.

Landesernährungsamt Kärnten.

Die Deutsche Arbeitsfront, Kreisverwaltung Krainburg,

Abteilung Arbeitseinsatz und Ausländerbetreuung

Infolge Außendienst, bleibt die Abteilung an den Tagen Dienstag, Mittwoch und Donnerstag für den Parteienverkehr geschlossen. Dringliche Angelegenheiten werden an diesen Tagen nur nach vorheriger fernmündlicher Anmeldung erledigt. Die Betriebsführer werden gebeten, ihre Gefolgschaftsmitglieder durch Anschlag dementsprechend zu verständigen.

Deutsche Arbeitsfront und Kreisverwaltung Krainburg,

Abt. Arbeitseinsatz und Ausländerbetreuung (oddelek za delovno službo in oskrbo inozemcev)

Zaradi zunanjega poslovanja je oddelek ob torkih, sredah in četrtnih zaprt za promet s strankami. Nujne zadeve se rešujejo ob takih dnevih le po predhodni telefonski prijavi. Betriebsführerji se naprošajo, da obveste o tem svoje uslužbence z ustreznimi navodili.

Mali oglasi

Službo dobi

Sprejme inteligentno gospodično ali vdovo po možnosti z znanjem nemškega jezika, starost do 35 let, v svojo optično trgovino. Hrana in stanovanje v hiši. Takojšen nastop. Optiker J. Schlenk, Domschale. 3022-1

Rabim nujno za Kärnten delavca za lesno stroko. Oskrba in služba dober. Ponudbe na K. B. Krainburg. 2974-1

**Krankheit
keine Privatsache!**

Jeder Kranke läßt eine Lücke in der Kampffront der Heimat offen. Der Wille zur schnellen Gesundung ist deshalb Pflicht, er muß die Kunst der Ärzte und die Wirkung bewährter Arzneimittel unterstützen!

**ASTA
ARZNEIMITEL**

**Wie bekommt man
Hausfrauenhände sauber?**

Nach jeder schmutzigen Hausarbeit - Schuhputzen, Heizen, Kartoffelschälen usw. - säubert ATA allein oder mit etwas Seife leicht die Hände. ATA, der treue Helfer bei allen Reinigungsarbeiten in Küche und Haus, sollte stets griffbereit an jedem Spülstein stehen.

Hergestellt in den Persil-Werken.

**Gute Anlage
Ihrer Erbschaft**

verlangen Sie den kostenlosen Anlage-Ratgeber über steuerbegünstigtes Bausparen und das Vermögenssparen bei der größten und ältesten Bausparkasse in den Donau-Alpenländern

**WÜSTENROT
SALZBURG**

Beratungsstelle: Klagenfurt, Domgasse 9, Ruf 28-53.

ZAHVALA

Ob priliki smrti in pogreba moje ljubljene soproge in sestre

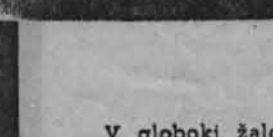
Minke Schinkowetz

roj. Rejc,

so nam bila izražena številna sožalja in podarjeni venci in cvetje, za katere se tem potom vsem najlepše zahvaljujem kakor tudi vsem prijateljem in znanem za udeležitev na njeni zadnji poti

Krainburg, Idria.

Zalujoci soprog in sestra.

V globoki žalosti naznanjamo vsem prijateljem in znanem, da je naš nad vse ljubljeno mož, oče, sin in brat

Franz Jasbinschek

Gretreiter,

v najlepši dobi življenja, star 30 let, padel junaške smrti 16. marca 1944. na jugovzhodni fronti.

Počivaj v miru dragi Franz.

Priporočamo ga v blag spomin in molitev Reichenburg, Sevnica.

Zalujoci žena Veronika, otroci: Franz, Albina, Emil in Jože.

Dopisi

Dekle, čiste preteklosti, v 18. letu, želi dopisovati z gospodom resnega značaja. Dopise poslati na K. B. Krainburg pod „Hrepenče srce“ 3013-20.

Vsled pomanjkanja znanja želim spoznati gospodično, prednost imajo Gorenjke. Star sem 18 let, srednje velikosti, v dobri službi. Slika zaželena. Dopise na K. B. Krainburg pod „Moja prva ljubezen“ 3042-20.

Zenitve

Ko travca zeleni in drevje brsti, pridi po mene Ti, ki zmožen ljubiti si. Sem mlada gorenjska nesrečna žena in iščem vodnika na moji s trnjem posuti poti. Kdor malo čez 30 let je, povrh še lepe postave, naj pošlje svoj cenj, naslov na K. B. Klagenfurt pod „Roža iz skalovja“.

Gledam in gledam in kar ne morem verjeti, da res že vse zeleni. Oj ta krasna pomlad! Pridi dragi, da ne zamudiva najlepše prirode. Sem 30 letna, v zakonu nesrečna žena, in bi se rada seznanila s Tabo, ki se enako raduješ krasne pomladi. Ako nimaš več kot 35 let, potem pošli hitro svoj naslov na K. B. Klagenfurt pod št. 5461-21. Tajnost mora biti zadržana.

Državni uradnik, vdovec, 40 let star, z 10 letnim sinčkom, premožen, želi znanja v svrhu ženitve z gospodično ali vdovo do 35 let staro posestnico ali trgovko. Ponudbe če mogoče s sliko, ki se diskretno vrne na K. Bote Krainburg pod „Državni uradnik“.

Radi pomanjkanja znanja želim spoznati gospodično od 20 do 30 let, katera ljubi mir, ljubezen in svoj dom. Zaželena je slika, ki se diskretno vrne. Dopise na K. Bote, Krainburg pod „Novo življenje“.

Mali posestnik in profesionist, ločen po krivdi žene z dvema otrokoma, želim spoznati dekle ali vdovo v starosti od 24-34 let, tudi ločenke po krivdi moža niso izključene, v svrhu gospodinjstva. Po sporazumu tudi takojšnja ženitev. Prednost imajo brezdomke. Cenj. dopise je poslati pošto ne ležeče pod C. M. B. Zöltschach.

44 letna štajerka želi spoznati resnega, pametnega in res doberga človeka, najraje penzionista, ki bi ji bil za pomoč in oporo v gospodarstvu. Le resne ponudbe s sliko poslati na K. Bote, Krainburg pod „Tiha sreča“.

V ljubezni neizkušeni fant, srednjih let, obrtno naobrazen, išče sebi primerno družico, ki bi imela veselje do poveljave lastnega obrata. V pošte pridejo samo resne ponudbe s sliko na upravo K. Bote Krainburg pod značko „Diamantna bodočnost“.

Fant, star 26 let, zaposlen sedaj v Reichu, želi znanja z dekletom od 18 do 26 let v svrhu dopisovanja; kasnejša ženitev ni izključena. Slika zaželena. Dopise na K. B. Krainburg pod „Trgovski pomočnik“ 3036-21.

Leset den „karawanken Bote“!

Frau Sch.

ist Eisenbahn-Schaffnerin

aber ihr Haushalt geht weiter. Am Washtag macht sie es so: Wenn sie fort ist, läßt sie die Wäsche länger, das heißt gründlicher in feinko weichen. Danach wird sie gut durchgepflegt und kurz zum Kochen gebracht. Das längere Einweichen mit feinko weichen den Schmutz schon vor dem Kochen. So wird die Wäsche gefeicht, weniger Waschlauge und Kohle gebraucht. Diese berufstätigen Frauen wissen sich heute auf diese einfache Weise zu helfen.

Tovarniški delavec, najlepši let, sedaj v službi, želi znanja v svrhu dopisovanja in eventualne kasnejše ženitve z dekletom 20 do 25 let. Slika zaželena. Dopise na K. B. Krainburg pod „Resna ljubezen“ 3033-21.

Zidarski pomočnik, star 24 let, čedne zunanosti, želi spoznati dekle od 18 do 25 let. Zenitev možnost. Dopise s sliko na K. Bote Krainburg pod šifro „Srečno življenje“ 3002-21.

Svetlola deklica, čiste preteklosti, stara 20 let, se želi seznaniti z gospodom, ki je mirne in odkritosrčne narave. Slika zaželena. Dopise na K. B. Krainburg pod „Idealna ljubav“ 3053-21.

Sam deklica mlada, poročila bi se rada, 19 mi je let, temnih sem las in vitke postave, preteklosti čiste. Le resne ponudbe, slika zaželena, poslati na K. B. Krainburg pod „Mirna ljubezen“.

Izgubljeno

Od Berufsschule do Volksschule sem zgubila ročno verižico s križcem. Ker mi je drag spomin od očeta, naprošam poštenega najditelja, da jo proti nagradi vrne na K. B. Krainburg.

V vlaku iz Radmannsdorfa do Aßlinga sem dne 27. III. zgubil osebno izkaznico (Carta d'identita) Ljubljanske province na ime Železnik Vinko, stanujoč v Bavdkovi ulici št. 20. Laibach. Ker omenjeno legitimacijo nujno rabim, prosim poštenega najditelja, naj jo proti nagradi odda v trgovini Rems Alois, Stadtplatz 26, Radmannsdorf.

Zgubila sem črno ročno torbico z nekaj gotovine in legitimacijo na ime Viktoria Lupschia, Hl. Kreuz od trgovine Sulzer do Kanker mostu Seelandstraße. Najditelja prosim, da jo proti nagradi odda v trgovini Sulzer, Seelandstraße, Krainburg.

21. IV. sem zgubila pri mesarju Ostermann v Krainburgu ročno torbico z vsebino 70 RM. Bazugschein za čevlje, železniško legitimacijo. Pošten najditelj naj jo odda proti nagradi na K. B. Krainburg.

Razno

Kupim ročno slamoreznicco ali zamenjam za ovco. Naslov: Andreas Bernard, Vodeschitz 8, Post Veldes.

Die Rufnummer der Kreisleitung Krainburg ist in der Zeit von 8 bis 18 Uhr Nummer 296, 297 und 298, von 18 Uhr bis 8 Uhr 298.

Fant, star 26 let, zaposlen sedaj v Reichu, želi znanja z dekletom od 18 do 26 let v svrhu dopisovanja; kasnejša ženitev ni izključena. Slika zaželena. Dopise na K. B. Krainburg pod „Trgovski pomočnik“ 3036-21.

Milan Tschujesch

Grenadier,

v najlepši cvetoči mladosti, ravno na svoj rojstni dan, star 20 let, padel junaške smrti na Vzhodu 17. marca 1944.

Kdor je poznal ljubeča Milana ve, kaj sem z njim zgubila. Lahka naj Ti bo tuja zemlja, počivaj v miru, sladko snivaj ljubljeno Milan. Priporočamo ga v blag spomin in molitev.

Zalujoci mamica in sestra
Zvonka Tschujesch.